

Regeringens proposition till Riksdagen om godkännande av avtalet mellan Republiken Finland och Schweiziska edsförbundet om återtagande av personer som vistas olagligt i landet samt med förslag till lag om sättande i kraft av de bestämmelser i avtalet som hör till området för lagstiftningen

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I propositionen föreslås att riksdagen godkänner avtalet mellan Republiken Finland och Schweiziska edsförbundet om återtagande av personer som vistas olagligt i landet samt lagen om sättande i kraft av de bestämmelser i avtalet som hör till området för lagstiftningen.

Syftet med återtagandeaftalet är att möjliggöra återsändande av personer som vistas olagligt i landet till den andra partens territorium samt att underlätta och förenhetliga förfarandet vid återsändandet. Avtalet innehåller bestämmelser om återtagande av avtalsparternas egna medborgare och av tredjelands-

medborgare och om transitering samt uppgiftsskydd i samband med återtagande.

Avtalet undertecknades i Helsingfors den 30 mars 2009. Avtalet träder i kraft trettio dagar efter den dag då det senare av de meddelanden har mottagits genom vilket avtalsparterna på diplomatisk väg meddelar varandra att de interna åtgärder som krävs för att avtalet ska träda i kraft har slutförts.

Det lagförslag som ingår i propositionen om sättande i kraft av de bestämmelser i avtalet som hör till området för lagstiftningen avses träda i kraft vid en tidpunkt som bestäms genom förordning av republikens president samtidigt som avtalet träder i kraft.

INNEHÅLL

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL	1
INNEHÅLL	2
ALLMÅN MOTIVERING	3
1 INLEDNING	3
2 NULÅGE	4
2.1 Internationell rätt	4
2.2 Europeiska unionens gemensamma återvändandepolitik	4
2.3 Unionens och medlemsstatens behörighet	5
2.4 Nationell lagstiftning	6
3 MÅLSÄTTNING OCH DE VIKTIGASTE FÖRSLAGEN	8
3.1 Målsättning	8
3.2 De viktigaste förslagen	8
4 PROPOSITIONENS KONSEKVENSER	8
5 BEREDNINGEN AV PROPOSITIONEN	8
DETALJMOTIVERING	10
1 AVTALETS INNEHÅLL OCH FÖRHÅLLANDE TILL LAGSTIFTNINGEN I FINLAND	10
Kapitel I Återtagande av avtalsparternas egna medborgare	10
Kapitel II Återtagande av tredjelandsmedborgare	12
Kapitel III Transitering	15
Kapitel IV Uppgiftsskydd	18
Kapitel V Allmänna bestämmelser och slutbestämmelser	19
2 LAGFÖRSLAG	20
3 IKRAFTTRÄDANDE	20
4 BEHOVET AV RIKSDAGENS SAMTYCKE OCH BEHANDLINGSORDNING ...	21
4.1 Behovet av riksdagens samtycke	21
4.2 Behandlingsordning	23
LAGFÖRSLAG	24
Lag om sättande i kraft av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i avtalet som ingåtts med Schweiz om återtagande av personer som vistas olagligt i landet	24
AVTALSTEXT	25

ALLMÄN MOTIVERING

1 Inledning

Personer som vistas olagligt inom Finlands territorium ska kunna återsändas till en tredjestat snabbt och effektivt. Avlägsnande ur landet förutsätter alltid ett beslut av en behörig myndighet. För att underlätta verkställigheten av beslut om avlägsnande ur landet kan återtagandeaftal ingås. Bilateral återtagandeaftal och återtagandeaftal ingångna av Europeiska unionen har visat sig vara nyttiga redskap för återsändande av personer som vistas olagligt i landet. Återtagandeaftalen har en central roll i hanteringen av olaglig invandring. Genom avtalen underlättas de praktiska arrangemangen i ärenden som gäller avlägsnande ur landet, eftersom avtalen innehåller klara regler om förutsättningarna för återtagandet och förfarandet genom vilket den som vistas olagligt kan återsändas till en annan avtalsstat.

Återtagandeaftal utgör ingen grund för avlägsnande ur landet utan de är praktiska redskap för att genomföra beslut gällande avlägsnande ur landet. Enligt avtalen är det den myndighet som beslutar om avlägsnande ur landet som gör framställningar om återtagande. De görs i regel i samband med beslut om avlägsnande ur landet. En framställning om avlägsnande ur landet görs skriftligt och beroende på avtalet antingen med en bestämd blankett eller formfritt.

Finland och Schweiz inledde under hösten 2006 förhandlingar om ett återtagandeaftal för att genomföra målsättningen i Europeiska unionens och Finlands återvändandepolitik. Återtagandeaftalet undertecknades i Helsingfors den 30 mars 2009 under besöket av Schweiz justitie- och polisminister. Förhandlingarna gällde förutom det egentliga avtalet också ett protokoll om avtalets genomförande. Protokollet mellan Finlands inrikesministerium och Schweiz justitie- och polisministerium undertecknades i samband med undertecknandet av huvudavtalet. Bestämmelserna i protokollet hänför sig närmast till vilka uppgifter som ska nämnas i framställningen om återtagande och transitering och hur framställningarna ska göras. Bestämmelserna i protokollet förutsätter inte riksdagens sam-

tycke. Schweiz myndigheter har nu en avtalsbaserad rättslig skyldighet att återta personer som återsänds från Finland och Finland har på motsvarande sätt en skyldighet att återta personer som återsänds från Schweiz.

Finland har bilaterala återtagandeaftal med Estland (FördrS 70/1996), Lettland (FördrS 16/1997), Litauen (FördrS 58/1997), Bulgarien (FördrS 96/1998) och Rumänien (FördrS 57/2001). I den nordiska överenskommelsen om upphävande av passkontrollen vid de internordiska gränserna (FördrS 10/1958) ingår också en skyldighet till återtagande. De nordiska länderna får under vissa villkor sammellan återsända personer som rör sig olagligt på området.

Schweiz har hittills (november 2009) ingått återtagandeaftal med sammanlagt 47 stater. Under senaste år har Schweiz ingått återtagandeaftal med flera EU-länder (Belgien, Nederländerna och Luxemburg 2003, Slovenien 2004, Polen, Storbritannien 2005, Grekland, Slovakien 2006, Rumänien, Bulgarien 2008, Tjeckien 2009). De enda EU-länderna med vilka Schweiz inte har ingått återtagandeaftal är Portugal, Danmark, Irland, Cypern och Malta.

Europeiska unionen har återtagandeaftal med tredjeländer enligt följande: Hongkong (avtalet trädde i kraft den 1 mars 2004), Macao (1 juni 2004), Sri Lanka (1 maj 2005), Albanien (1 maj 2006), Ryssland (1 juni 2007), Ukraina (1 januari 2008), före detta jugoslaviska republiken Makedonien (1 januari 2008), Bosnien och Hercegovina (1 januari 2008), Montenegro (1 januari 2008), Serbien (1 januari 2008) och Moldavien (1 januari 2008). Förhandlingar om återtagandeaftal har dessutom inletts med flera andra tredjeländer.

Återtagandeaftalet innehåller sådana bestämmelser som hör till området för lagstiftningen och som enligt 94 § i grundlagen kräver riksdagens godkännande. I propositionen ingår ett förslag till lag om sättande i kraft av de bestämmelser i återtagandeaftalet som hör till området för lagstiftningen i enlighet med 95 § 1 mom. i grundlagen.

Återtagandeaftalet finns återgiven i slutet av denna proposition.

2 Nuläge

2.1 Internationell rätt

I enlighet med principerna för den internationella rätten har stater rätt att reglera rörelser över sina gränser. I bakgrunden finns det principiella synsättet att världen är sammansatt av ett internationellt system av stater som utnyttjar sin jurisdiktion inom sitt territorium och över de personer som vistas där. Stater har även rätt att reglera förutsättningarna för inresa, vistelse, utvisning och naturalisation gällande andra än sina egna medborgare. Staten har en skyldighet att återta sina egna medborgare. Det finns ingen skyldighet enligt den internationella rätten att återta medborgare i ett annat land.

Staternas rätt att reglera personers inresa och avlägsnande ur landet begränsas av sådana internationella överenskommelser och principer som är bindande för staten. Bland dessa överenskommelser kan nämnas konventionen angående flyktingars rättsliga ställning och därtill hörande protokoll (FördrS 77-78/1968), europeiska konventionen om de mänskliga rättigheterna (FördrS 18-19/1990) samt FN:s konvention mot tortyr och annan grym, omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning (FördrS 59-60/1989). Ur dessa konventioner har härlests principen om förbud mot återsändande dvs. principen om non-refoulement, som fått en exceptionellt stark status som sedvannerättslig norm i den internationella rätten. Enligt principen får en stat inte återsända en person till ett område där han eller hon riskerar utsättas för förföljelse, tortyr eller annan omänsklig eller förnedrande behandling eller straff.

En stat som vill återsända en person som vistas inom statens territorium till en annan stat tar kontakt med, i enlighet med internationell praxis, staten i fråga och hänvisar till avtalet om återtagande mellan staterna och begär med stöd av avtalet och i enlighet med det förfarande som bestäms däri att staten i fråga återtar personen som ska återsändas. Staten kan dock antingen direkt vägra återta personen eller genom diverse praktiska åtgärder göra verkställandet av återsändandet

omöjligt, även om det fanns ett avtal mellan staterna som förpliktar till återtagande.

Om inget avtal har ingåtts mellan staterna finns det inget som hindrar staten som återsänder att begära återtagande av personen, men i så fall är sannolikheten för att begäran godkänns betydligt mindre än i de situationer där den rättsliga grunden för begäran är ett sådant förpliktande avtal som nämnts ovan.

I återtagandeavtal ingår vanligtvis både generella bestämmelser om situationer för återsändande samt förutsättningarna för återsändande och detaljerade bestämmelser om de förfaranden som ska tillämpas. Ibland avtalas det om detaljerade kommunikationsförfaranden och information om myndigheterna i ett särskilt protokoll.

2.2 Europeiska unionens gemensamma återsändandepolitik

Bekämpningen av olaglig invandring utgör en viktig del av Europeiska unionens gemensamma invandringspolitik, som kom i gång i och med Amsterdamfördraget (FördrS 54-55/1999). Också det s.k. Schengenregelverket, som införlivades i EU:s rättsliga ram genom Amsterdamfördraget, skapade behov att införa regler om återsändande av personer som vistas olagligt i landet.

Enligt artikel 63.1 tredje stycket i EG-fördraget koncentrerades åtgärder som gäller invandringspolitiken på olaglig invandring och olaglig bosättning, inbegripet återsändande av olagliga invandrare. Genom Tammerforsprogrammet (1999) vidareutvecklades den gemensamma invandringspolitiken genom att förbättra hanteringen av invandring, genom att främja rättvis behandling av tredjelandsmedborgare och genom att öka samarbetet med invandrarnas ursprungsländer.

Haagprogrammet (2004) grundade sig på en fortsättning av Tammerforsprogrammet och på de dåvarande verksamhetsprogrammen samt på en utvärdering av de s.k. första-generationsåtgärderna. När det gäller området för förstärkning av friheten konstaterades det i Haagprogrammet ett behov av ett övergripande tillvägagångssätt som inkluderar alla stadier av migration och som tar hänsyn till de underliggande orsakerna till migration,

till inrese- och tillståndsgivningspolitiken samt till politiken för återvändande. I programmet konstaterades att rådet utan dröjsmål ska inleda förhandlingar om minimikrav för förfaranden för avlägsnande ur landet återvändande och återsändande, inleda det förberedande skedet för europeiska återvändandefonden och utarbeta gemensamma landsspecifika och regionspecifika återvändandeprogram, inrätta europeiska återvändandefonden, ingå återtagandeaftal på gemenskapsnivå samt utnämna en särskild representant i kommissionen för återtagandefrågor. Sedermera har det s.k. återvändandedirektivet godkänts (2008/115/EG, EUT L 348, 24.12.2008, s. 98-107), europeiska återvändandefonden har inrättats (575/2007/EG, EUT L 144, 6.6.2007, s. 135-200), återtagandeaftal med tredjeländer har ingåtts på gemenskapsnivå och särskilda representanten i kommissionen har utnämnts.

I det inofficiella mötet i Hampton Court i oktober 2005 konstaterade stats- och regeringscheferna att invandring är ett viktigt verksamhetsområde i framtiden och uppmanade EU och medlemsstaterna att utveckla ett gemensamt tillvägagångssätt i detta syfte. Europeiska unionens råd godkände på denna grund i december 2005 ett övergripande tillvägagångssätt för invandring som bekräftades av Europeiska rådet i december 2006. För att bekämpa olaglig invandring genom ett tillvägagångssätt som siktar på att utveckla unionens externa dimension, strävar man efter att öka samarbetet med tredjeländer, stödja tredjeländer i att förstärka hanteringen av migration och att mer effektivt utnyttja gemenskapens återtagandeaftal som ett redskap i gemenskapens återvändandepolitik. Det övergripande tillvägagångssättet har sedermera regelmässigt behandlats i unionens organ. Det övergripande tillvägagångssättet stödjer unionens gemensamma invandringspolitik och därigenom den gemensamma återvändandepolitiken.

I meddelandet från kommissionen om ett område med frihet, säkerhet och rättvisa i allmänhetens tjänst (KOM(2009)262 slutlig), det s.k. Stockholmprogrammet, poängteras att en effektiv politik mot olaglig invandring är ett väsentligt element när den gemensamma politiken för laglig invandring utvecklas,

där bland annat en effektivisering av återvändandepolitiken har en viktig plats. Vid bekämpningen av olaglig invandring ska förbudet mot återsändande beaktas till fullo liksom de grundläggande fri- och rättigheterna hos dem som ska återsändas och deras människovärde ska respekteras. I meddelandet konstateras det att frivilligt återvändande bör vara det primära alternativet. Vidare bör samarbetet med tredjeländer intensifieras. Tillämpningen av gällande återtagandeaftal bör följas upp för att säkerställa att de genomförs på ett effektivt sätt. Uppmärksamhet bör fästas vid att uppmuntra frivilligt återvändande och vid att ingå återtagandeaftal med de viktigaste ursprungs- och transitländerna. Vidare ska de återtagandeaftal som är i kraft evalueras under år 2010 och på grundval av denna evaluering ska en ny strategi för återtagande fastställas. Vidare bör uppmärksamhet fästas vid att öka medlemsstaternas praktiska samarbete i fråga om återvändande.

EU:s gemensamma återvändandepolitik är nuförtiden en väsentlig del av unionens kamp mot olaglig invandring varför återtagandeklausuler har också införts i omfattande samarbetsavtal mellan Europeiska unionen och tredjestater. Personer som inte har, eller inte längre har, rätt att vistas inom unionens territorium, bör avlägsna sig frivilligt. I annat fall ska de kunna avlägsnas med kraftåtgärder.

2.3 Unionens och medlemsstatens behörighet

Då nuläget betraktas ur EU-rättens synvinkel, kan man konstatera att det generellt råder en s.k. delad behörighet på området med frihet, säkerhet och rättvisa (Fördraget om Europeiska unionens funktion, FEUF, EUT C 115, 9.5.2008, konsoliderad version, artikel 4.2 j). Detta innebär att unionen och medlemsstaterna kan ingå avtal med tredjeländer. I rättspraxis har man redan tidigare godkänt läran om den s.k. implicita behörigheten, varav följer att det i den behörighet som övergått på unionen även ingår sådana internationella åtaganden som behövs för att uppnå målet (principen om *effet utile*). När unionen har utfärdat gemensamma regler i en viss fråga kan medlemsstaterna inte längre ingå

sådana internationella förbindelser som påverkar dessa regler eller ändrar deras tillämpningsområde (lojalitetsprincipen). Rättsfall som påverkat läran om den implicita behörigheten är i synnerhet domen i mål 22/70 kommissionen mot rådet (ERTA/AETR), REG 1971, s. 263 och yttrande 1/76 (Rhens flodtrafik) REG 1977, s. 741. I den situation som beskrivits ovan trängs medlemsstatens behörighet undan då unionen (tidigare gemenskapen) agerar (FEUF artikel 2.2). I artikel 2.2 i FEUF konstateras också uttryckligen att medlemsstaterna ska utöva sin befogenhet i den mån som unionen inte har utövat sin befogenhet.

Enligt artikel 79.3 i fördraget om Europeiska unionens funktion får unionen med tredjeländer ingå avtal med syftet att de tredjelandsmedborgare som inte uppfyller, eller som inte längre uppfyller, villkoren för inresa, närvaro eller vistelse på en medlemsstats territorium ska återtas i sina ursprungsländer eller de länder de kommer från. Europeiska kommissionen förhandlar på medlemsstaternas vägnar om återtagandeavtal mellan EU och tredjeländer med stöd av artikel 218 i FEUF (tidigare artikel 300 i EG-fördraget). Enligt 3 punkten i denna artikel ska kommissionen, med hänsyn till vad det planerade avtalet gäller, utse unionens förhandlare eller chefen för unionens förhandlingsdelegation. Detta innebär således automatiskt att kommissionen inte ensam ska förhandla fram avtal mellan EU och en tredjestat. Då säkerställs det i praktiken att återtagande till och från olika länder sker enligt samma regler inom hela unionens område. Medlemsstaterna bör då avhålla sig från bilaterala förhandlingar. Unionen har inte förhandlat med Schweiz i dessa frågor och inga sådana förhandlingar har heller planerats. Till denna del har det inte funnits hinder för förhandlingar om ett återtagandeavtal med Schweiz.

Till tolkningen av den delade behörigheten hör vidare att så länge som unionen inte har utnyttjat sin behörighet kvarstår medlemsstatens handlingsfrihet, förutsatt att medlemsstaten inte med sina handlingar påverkar unionens interna bestämmelser. Schweiz har redan anslutit sig till Schengenområdet och tillämpar också Dublin-systemet för fastställande av landet som har ansvaret för behand-

lingen av en asylansökan (grundar sig på rådets förordning (EG) nr 343/2003, EUT L 50, 23.2.2003, s.1). Inte heller andra faktorer är kända som kunde leda till slutsatsen att ett återtagandeavtal med Schweiz skulle påverka unionens interna bestämmelser. Också enligt den information som kommissionen har gett, föreligger inga hinder för att Finland och Schweiz ingår ett återtagandeavtal. Såsom det konstaterades ovan i inledningen har Schweiz under de senaste åren ingått flera återtagandeavtal med andra EU-länder.

2.4 Nationell lagstiftning

Finska medborgare får enligt 9 § 3 mom. i grundlagen inte hindras att resa in i landet, landsförvisas eller mot sin vilja utlämnas eller föras till ett annat land. Enligt 9 § 4 mom. i grundlagen regleras rätten för utlänningar att resa in i Finland och att vistas i landet genom lag. En utlänning får inte utvisas, utlämnas eller återsändas, om han eller hon till följd av detta riskerar dödsstraff, tortyr eller någon annan behandling som kränker mänskligt värdet.

I utlänningslagen (301/2004) ingår bestämmelser om förutsättningarna för inresa i Finland och vistelse i Finland för utlänningar. Enligt 2 § i utlänningslagen tillämpas utlänningslagen och de bestämmelser som utfärdas med stöd av den på utlänningars inresa och utresa samt på deras vistelse och arbete i Finland.

I 11 § i utlänningslagen föreskrivs om villkoren för inresa. Av en utlänning som kommer till Finland krävs det enligt det nämnda lagrummet att han eller hon har ett sådant giltigt resedokument som förutsätts och som berättigar till gränsövergång. Vidare ska han eller hon ha ett sådant giltigt visum, uppehållstillstånd, uppehållstillstånd för arbetstagare eller uppehållstillstånd för näringsidkare som krävs, om inte något annat följer av Europeiska gemenskapens lagstiftning eller ett internationellt fördrag som är bindande för Finland. I lagen ingår också krav gällande utlänningars inresa i landet som hänför sig till vistelsens syfte och till utkomsten under vistelsen. Utlänningens inresa förutsätter också att han eller hon inte har meddelats inreseförbud och att han eller hon inte anses äventyra all-

män ordning och säkerhet, folkhälsan eller Finlands internationella förbindelser.

I utlänningslagen ingår bestämmelser om grunderna för avvisning och utvisning, om meddelande och återkallande av inreseförbud, om förbud mot tillbakasändning, hörande och helhetsbedömning samt om behöriga myndigheter. Avlägsnande ur landet förutsätter att det fattas ett avvisningsbeslut eller ett utvisningsbeslut om utlänningen och att beslutet verkställs.

Med avvisning avses i 142 § i utlänningslagen både att en utlännings inresa hindras vid gränsen när han eller hon kommer till landet, dvs. avvisning vid gränsen, och avlägsnande ur landet av en utlännings som redan har kommit till landet. Det är också fråga om avvisning då en person som utomlands har beviljats uppehållstillstånd kommer till Finland (gränsövergångsställe) för första gången, och inte längre uppfyller förutsättningarna för inresa.

Utvisning är det förfarande som tillämpas då en person som vistas i landet med stöd av ett uppehållstillstånd avlägsnas ur landet. Enligt 143 § i utlänningslagen tillämpas utvisning som metod för avlägsnande ur landet även då uppehållstillståndets giltighet har gått ut och utlänningen fortfarande vistas i landet.

Migrationsverket, polisen eller gränskontrollmyndigheten fattar beslut om avvisning. Polisen eller gränskontrollmyndigheten kan fatta beslut om avvisning inom högst tre månader från utlännings inresa. Om det löpt mer än tre månader från inresan är det Migrationsverket som fattar beslut om avvisning på framställning av gränskontrollmyndigheten eller polisen eller på eget initiativ. Migrationsverket fattar alltid avvisningsbeslutet om utlänningen sökt uppehållstillstånd på grundval av internationellt skydd eller tillfälligt skydd och uppehållstillstånd inte beviljas.

I samband med beslut om avvisning eller utvisning kan utlänningen meddelas ett inreseförbud som gäller hela Schengenområdet eller bara Finland. Polisen eller gränskontrollmyndigheten kan i samband med avvisningsbeslutet meddela ett inreseförbud på högst två år. Ett längre inreseförbud kräver att de nämnda myndigheterna gör en fram-

ställning till Migrationsverket, som fattar beslut i ärendet.

Beslut om utvisning fattas alltid av Migrationsverket. Ett utvisningsärende inleds på framställning av polisen (eller gränskontrollmyndigheten) eller på Migrationsverkets eget initiativ. Ett beslut om avlägsnande ur landet förutsätter alltid att utlänningsen faktiskt är i landet.

I utlänningslagen avses med unionsmedborgare och därmed jämförbara personer medborgare i Europeiska unionens medlemsstater samt medborgare i Island, Liechtenstein, Norge och Schweiz. På schweiziska medborgare tillämpas således bestämmelserna i 10 kap. i utlänningslagen om vistelse i fråga om medborgare i Europeiska unionen och därmed jämförbara personer.

Enligt 21 § 1 mom. i grundlagen har var och en rätt att på behörigt sätt och utan ogrundat dröjsmål få sin sak behandlad av en domstol eller någon annan myndighet som är behörig enligt lag samt att få ett beslut som gäller hans eller hennes rättigheter och skyldigheter behandlat vid domstol eller något annat oavhängigt rättskipningsorgan. Enligt 22 § i grundlagen ska det allmänna se till att de grundläggande fri- och rättigheterna och de mänskliga rättigheterna tillgodoses.

Bestämmelser om sökande av ändring och om verkställbarheten av beslut ingår i 13 kap. i utlänningslagen som gäller rättsskydd. Enligt 190 § i utlänningslagen får i beslut som fattats av Migrationsverket, polisen eller gränskontrollmyndigheten och som avses i denna lag ändring sökas genom besvär hos förvaltningsdomstolen på det sätt som föreskrivs i förvaltningsprocesslagen. Enligt 200 § i utlänningslagen får ett i lagen avsett beslut om avlägsnande ur landet inte verkställas förrän beslutet har vunnit laga kraft, om inte något annat föreskrivs i den nämnda lagen. Ett avvisningsbeslut kan dock enligt 201 § 1 mom. i utlänningslagen verkställas trots att det överklagats, om inte förvaltningsdomstolen bestämmer något annat. Ett avvisnings- eller utvisningsbeslut kan verkställas innan det vunnit laga kraft, om den som ska avvisas eller utvisas i två ojäviga vittnens närvaro meddelar att han eller hon samtycker till verkställigheten och undertecknar en anteckning om detta i beslutet.

I 4 § 2 mom. i utlänningslagen föreskrivs det att på polisens utredning av förutsättningarna för en utlännings inresa, vistelse i landet och avlägsnande ur landet tillämpas bestämmelserna om polisundersökning i polislagen (493/1995).

3 Målsättning och de viktigaste förslagen

3.1 Målsättning

Propositionens målsättning är att godkänna och nationellt sätta i kraft avtalet mellan Finland och Schweiz om återtagande av personer som vistas olagligt i landet. I propositionen ingår ett förslag till lag om sättande i kraft av de bestämmelser i avtalet som hör till området för lagstiftningen.

Återtagandeaftalets målsättning är att främja och förstärka samarbetet mellan Finland och Schweiz inom ramen för de internationella insatserna för att bekämpa olaglig invandring på grundval av internationella avtal och ömsesidighet.

3.2 De viktigaste förslagen

Återtagandeaftalet innehåller bestämmelser om förutsättningarna för återtagande enligt vilka avtalsparterna förbinder sig att återta både sina egna medborgare och sådana tredjelandsmedborgare som har inrest i avtalspartens territorium efter att ha vistats eller varit bosatta inom den andra avtalspartens territorium eller passerat genom detta. Vidare innehåller avtalet bestämmelser om förfarandet vid återtagande och transitering och om de bevis med vilka skyldigheten till återtagande påvisas samt om uppgiftsskydd i samband med återtagande.

Återtagandeaftalet med Schweiz följer i huvuddrag de tidigare bilaterala avtal som Finland ingått. På initiativ av Schweiz tillämpas avtalet dock inte på statslösa personer.

4 Propositionens konsekvenser

Under de senaste tio åren har endast ca 10 personer återsänts från Finland till Schweiz. Trots detta är det viktigt att det finns klara

regler om förfarandet vid eventuella kommande situationer där avlägsnande ur landet blir aktuellt antingen från Finland eller till Finland.

Schweiz har anslutit sig till Schengenområdet och tillämpar även Dublin-systemet som gäller fastställandet av den stat som ansvarar för behandlingen av en asylansökan. Inom det område där kontrollerna vid de interna gränserna har avskaffats är det synnerligen viktigt att även förbinda sig till att bekämpa olaglig invandring.

Genom propositionen förtydligas förutsättningarna för och förfarandet vid återsändande till Schweiz av personer som vistas olagligt i Finland. Genom avtalet blir myndigheternas verksamhet effektivare och snabbare. Då man beaktar den antagligen ganska ringa mängd fall av återsändande till Schweiz, förorsakar denna effektivisering ingen sådan minskning av arbetsmängden som kan uppskattas i antal årsverken.

Återtagandeaftalet kan även bidra till att påskynda återsändandeprocessen genom att förkorta den tid som personen som väntar på återsändande vistas i landet. Kostnadsinsparingar uppstår i synnerhet om den tid blir kortare som en person som tagits i förvar med stöd av 121 § i utlänningslagen och som väntar på återsändande vistas i landet. T.ex. dygnsavgiften per person i Helsingfors förvarsenhet är ca 180 euro. Vid uppskattningen av kostnaderna har förutom enhetens drifts- och förvaltningsutgifter beaktats dagpenningen på två euro som utbetalas till personerna i fråga.

5 Beredningen av propositionen

Förhandlingarna mellan Finland och Schweiz fördes i september 2006 i Helsingfors. Till delegationen som inrikesministeriet tillsatt den 12 september 2006 ingick såsom medlemmar företrädare för inrikesministeriet, för staben för Gränsbevakningsväsendet och för Utlänningsverket (numera Migrationsverket). Därefter fortsatte förhandlingarna mellan Finland och Schweiz skriftligt så att avtalstexten färdigställdes i februari 2009. Återtagandeaftalet undertecknades i Helsingfors den 30 mars 2009 under besöket av Schweiz justitie- och polismister.

Regeringspropositionen har beretts vid inrikesministeriet.

Utlåtande om propositionen har begärts hos utrikesministeriet, justitieministeriet, finansministeriet, statsrådets kansli, minoritetsombudsmannen, dataombudsmannens byrå, Migrationsverket, justitiekanslersämbetet, riksdagens justitieombudsmans kansli, Flyktingrådgivningen rf, Finlands flyktinghjälp rf, Finlands Röda Kors, Amnesty International

Finländska sektionen rf samt hos inrikesministeriets enhet för juridiska frågor, polisavdelning och gränsbevakningsavdelning.

I utlåtandena understöddes sättande i kraft av avtalet. I utlåtandena föreslogs dessutom några preciseringar i beskrivningen av nuläget och i detaljmotiveringen. De föreslagna ändringarna har i huvudsak införts i regeringens proposition.

DETALJMOTIVERING

1 Avtalets innehåll och förhållande till lagstiftningen i Finland**Kapitel I Återtagande av avtalsparternas egna medborgare**

Artikel 1. Enligt artikel 1.1 ska vardera avtalsparten på den andra avtalspartens begäran och utan formaliteter återta till sitt territorium en person som inte, eller inte längre, uppfyller villkoren för inresa eller vistelse i den begärande avtalspartens territorium. Grundförutsättningen är att personen i fråga har visats vara eller det finns grundad anledning att anta att han eller hon är medborgare i den anmodade avtalsparten.

Enligt artikel 1.2 kan personens medborgarskap för Finlands del visas genom ett giltigt pass eller genom ett identitetskort utfärdat av polismyndighet. Schweiziskt medborgarskap kan visas genom ett giltigt pass, ett identitetskort eller genom ett befolkningsregisterbevis där ursprungsorten i Schweiz framgår. I artikel 1.2 uppräknas också de handlingar och bevis på basis av vilka det finns grundad anledning att anta att den berörda personen är medborgare i den anmodade avtalsparten. Sådana är bl.a. pass eller identitetskort vars giltighetstid har löpt ut och handlingar beviljade av den anmodade avtalspartens myndighet utifrån vilken identiteten av personen i fråga kan fastställas.

Enligt 3 § i passlagen (671/2006) utfärdas för styrkande av rätten att resa för finska medborgare på ansökan pass, om inte något annat följer av lag. Ett pass kan enligt 3 a § i passlagen av särskilda skäl utfärdas temporärt (tillfälligt pass), om utfärdande av ett pass som tillverkats centraliserat inte är möjligt ens enligt en snabbare tidtabell. Ett tillfälligt pass kan enligt 3 b § i passlagen i undantagsfall utfärdas som provisoriskt resedokument för en resa (provisoriskt pass). Ett provisoriskt pass utfärdas endast för den faktiska restiden och den faktiska resrutten. Ett provisoriskt resedokument kan också utfärdas av en annan EU-medlemsstats diplomatiska beskickning om den medlemsstat vars medborgare personen är inte har en beskick-

ning i landet i fråga (96/GUSP, EUT L 168, 6.7.1996, s. 4-11).

Polisen utfärdar enligt 1 § 1 mom. i lagen om identitetskort (829/1999) på ansökan intyg över identiteten (identitetskort) för finska medborgare samt för utlänningar som är stadigvarande bosatta i Finland enligt lagen om hemkommun (201/1994) och som har införts i befolkningsdatasystemet samt vilkas identitet har kunnat konstateras på ett tillförlitligt sätt.

På identitetskortet antecknas enligt 2 § 1 mom. i lagen om identitetskort släktnamn och förnamn, uppgift om kön, personbeteckning, den dag identitetskortet utfärdats och sista giltighetsdag, uppgift om den myndighet som utfärdat identitetskortet, kortets nummer och i fråga om finska medborgare uppgift om nationalitet. På identitetskortet finns dessutom kortinnehavarens fotografi och namnteckning.

Enligt bestämmelsen i artikel 1.3 ska den begärande avtalsparten återta personen på samma villkor om det i senare kontroller visar sig att personen inte var medborgare i den anmodade avtalsparten när han eller hon avreste från den begärande avtalspartens territorium.

Finska medborgare får enligt 9 § 3 mom. i grundlagen inte hindras att resa in i landet, landsförvisas eller mot sin vilja utlämnas eller föras till ett annat land. Enligt 9 § 4 mom. i grundlagen regleras rätten för utlänningar att resa in i Finland och att vistas i landet genom lag. En utlänning får inte utvisas, utlämnas eller återsändas, om han eller hon till följd av detta riskerar dödsstraff, tortyr eller någon annan behandling som kränker mänskovärdet.

Enligt 3 § 2 punkten i utlänningslagen avses med unionsmedborgare och därmed jämförbara personer medborgare i Europeiska unionens medlemsstater samt medborgare i Island, Liechtenstein, Norge och Schweiz. På schweiziska medborgare tillämpas således bestämmelserna i 10 kap. i utlänningslagen om vistelse i fråga om medborgare i Europeiska unionen och därmed jämförbara personer. En unionsmedborgare som reser in eller vistas i Finland ska enligt 155 § i utlännings-

lagen ha giltigt identitetsbevis eller pass. Ett villkor för unionsmedborgares och deras familjemedlemmars inresa och vistelse i landet är enligt 156 § i utlänningslagen att de inte anses äventyra allmän ordning eller allmän säkerhet. Unionsmedborgare får enligt 158 § i utlänningslagen vistas i Finland i högst tre månader utan att registrera sin uppehållsrätt och utan några andra villkor och formaliteter än kravet på att inneha ett giltigt identitetskort eller pass. En unionsmedborgare som vistas i Finland över tre månader ska registrera sin vistelse i enlighet med 159 § i utlänningslagen.

En unionsmedborgare kan enligt 167 § i utlänningslagen avvisas, om hans eller hennes uppehållsrätt inte har registrerats enligt utlänningslagen eller något uppehållskort inte har utfärdats för honom eller henne om han eller hon inte uppfyller de inresevillkor som anges i 10 kap. i utlänningslagen. En unionsmedborgare eller en familjemedlem till unionsmedborgaren kan också avvisas om han eller hon under sin kortvariga vistelse oskäligt belastat Finlands socialvårdssystem genom att upprepat ty sig till utkomststöd enligt lagen om utkomststöd eller därmed jämförbara förmåner eller på något annat motsvarande sätt. En avvisningsgrund uppstår även då personens fortsatta vistelse i Finland skulle förutsätta registrering av uppehållsrätten, men personen inte uppfyller villkoren för en registrering av uppehållsrätten. Dessutom kan en unionsmedborgare avvisas om han eller hon har meddelats inreseförbud av skäl i anknytning till allmän ordning eller allmän säkerhet. Unionsmedborgare vars uppehållsrätt har registrerats kan enligt 168 § i utlänningslagen utvisas, om de inte uppfyller de villkor för uppehållsrätt som angetts eller om de anses äventyra allmän ordning eller allmän säkerhet.

Artikel 2. Enligt artikel 2.1 ska den anmodade avtalspartens diplomatiska eller konsulära beskickning utan dröjsmål utfärda ett sådant resedokument som behövs för återsändande av personen när det finns grundad anledning att anta att den berörda personen är medborgare i den anmodade avtalsparten enligt bestämmelserna i artikel 1.2. Självfallet behöver ett nytt resedokument inte särskilt utfärdas för återsändandet om avtalspartens

medborgare som avses i artikel 1.1 har till sitt förfogande ett giltigt pass eller ett identitetskort utfärdat av polismyndighet som ger rätt att resa.

Enligt 6 § 2 mom. i passlagen kan en finsk medborgare som befinner sig utomlands ansöka om pass hos en finsk ambassad eller ett konsulat som leds av en utsänd tjänsteman eller hos någon annan finsk beskickning med en anställd finsk medborgare som utrikesministeriet har gett befogenhet att utfärda pass. Enligt 6 § 2 mom. i passlagen ska en finsk medborgare vid ansökan om pass som identifieringshandling uppvisa en giltig handling varav identiteten framgår.

I artikel 2.2 krävs det att om de handlingar eller bevisen på basis av vilka det finns grundad anledning att anta att den berörda personen är medborgare i den anmodade avtalsparten inte godkänns eller om de inte finns tillgängliga, ska den anmodade avtalspartens diplomatiska eller konsulära beskickning snarast möjligt verkställa hörande av personen i fråga, dock senast inom tio vardagar från mottagandet av begäran. Hörandet ordnas i samarbete mellan den begärande avtalsparten och den anmodade avtalspartens diplomatiska eller konsulära beskickning så att den begärande avtalsparten t.ex. vid behov överlämnar eller hänvisar personen som avses i artikel 1.1 till beskickningen. Då en passansökan görs utomlands enligt 6 § 2 mom. i passlagen ska identifieringen utföras av den myndighet som utfärdar passet om sökanden inte kan uppvisa en identifieringshandling.

I artikel 2.3 förutsätts att om det på grundval av hörandet kan verifieras att personen i fråga är medborgare i den anmodade avtalsparten ska den diplomatiska eller konsulära beskickningen inom fem vardagar på begäran av den begärande parten utfärda det resedokument som behövs för återsändande av personen i fråga. För närvarande tar det ungefär en vecka att skicka till en beskickning i Schweiz ett finländskt pass som utfärdats för fem år och som tillverkats centraliserat enligt 3 § och 14 § 1 mom. i passlagen. Enligt 3 a § i passlagen kan ett pass dock av särskilda skäl utfärdas temporärt (tillfälligt pass), om utfärdande av ett pass som tillverkats centraliserat

inte är möjligt ens enligt en snabbare tidtabell.

Ett pass kan enligt 3 b § i passlagen i undantagsfall utfärdas som provisoriskt resedokument för en resa (provisoriskt pass). Ett provisoriskt pass utfärdas vanligtvis endast om det inte är möjligt att skriva ut ett tillfälligt pass, t.ex. på grund av problem i systemet för identitetskort och pass. Ett provisoriskt pass utfärdas endast för den faktiska restiden och den faktiska resrutten.

Artikel 3. I artikel 3.1 förutsätts att en framställning om återtagande ska göras skriftligt. I artikeln hänvisas till artikel 15.2 enligt vilken avtalsparternas behöriga myndigheter inom gränserna för sina befogenheter får avtala om frågor som gäller genomförandet av avtalet.

I artikel 3.2 förutsätts att den anmodade avtalsparten ska besvara en framställning om återtagande så snabbt som möjligt, dock senast inom tio vardagar från mottagandet av framställningen. Denna tidsfrist kan förlängas med fem vardagar i fall som avses i artikel 2.2. Avslag på framställningen om återtagande ska motiveras skriftligt. Finlands myndigheter kan antas svara på en framställning om återtagande i regel inom den tidsfrist som anges i stycket, dvs. inom tio dagar. En förlängning av tidsfristen skulle sannolikt komma i fråga i synnerligen exceptionella situationer.

Det kan bestämmas att en utlänning ska tas i förvar på de villkor som anges i 121 § i utlänningslagen för den tid då säkringsåtgärder enligt utlänningslagen pågår. Enligt 123 § 2 mom. i utlänningslagen ska en utlänning som tagits i förvar så snart som möjligt placeras i en sådan förvarsenhet som avses i lagen om bemötande av utlänningar som tagits i förvar och om förvarsenheter (116/2002). Om en person som är föremål för framställning om återtagande enligt avtalet om återtagande har tagits i förvar med stöd av 121 § i utlänningslagen, kan den tid då personen hålls i förvar bli längre om svarstiden för framställningen för återtagande förlängs. Då ska det beaktas att kraven i 124 § i utlänningslagen om anmälan om förvar och domstolsbehandling iakttas.

I artikel 3.3 förutsätts det att personen som framställningen om återtagande gäller inte

får överlåtas innan den anmodade avtalsparten har godkänt återtagandet och den begärande avtalsparten har fått ett meddelande om detta.

I artikel 3.4 förutsätts det att den begärande avtalsparten ska tillstålla uppgifter om behovet av medicinsk eller annan särskild vård eller övervakning eller ambulanstransport om den berörda personen är i behov av sjukvård och detta är förenligt med personens eget intresse. Polisen har fått instruktioner om genomförandet av beslut om avvísning eller utvisning genom föreskrifter och instruktioner utfärdade av inrikesministeriet. Om hälsotillståndet det kräver hos den person som ska avvisas eller utvisas ska personen föras till en läkares mottagning. En yrkesutbildad person inom hälso- och sjukvården bestämmer om saker som hänför sig till hälsotillståndet hos den som ska avvisas eller utvisas.

Enligt artikel 3.5 svarar den begärande avtalsparten för de transportkostnader som återtagandet föranleder ända till den anmodade avtalspartens gräns. Förfarandet motsvarar det förfarande som följs i det internationella myndighetssamarbetet.

Kapitel II Återtagande av tredjelandsmedborgare

Artikel 4. I artikel 4.1 fastställs de förutsättningar under vilka avtalsparterna på begäran ska återta tredjelandsmedborgare. Vardera avtalsparten ska på den andra avtalspartens begäran och utan formaliteter återta till sitt territorium en tredjelandsmedborgare som inte, eller inte längre, uppfyller villkoren för inresa eller vistelse i den begärande avtalspartens territorium. På detta sätt kan man förfara om det har visats eller det finns grundad anledning att anta att personen i fråga har rest in i den begärande avtalspartens territorium efter att ha vistats eller varit bosatt inom den anmodade avtalspartens territorium, eller passerat genom det, under de sex månader som omedelbart föregick den tidpunkt då den begärande avtalspartens myndigheter upptäckte den berörda personens olagliga inresa eller vistelse.

Förfarandet enligt artikel 4.1 har redan länge tillämpats i det internationella samarbetet. För Finland är det dock i vissa fall mer

ändamålsenligt att återsända en tredjelandsmedborgare direkt till sitt hemland eller till sitt permanenta bosättningsland, om myndigheterna känner till landet eller medborgarskapet.

Enligt artikel 4.2 ska artikel 4.1 tillämpas om det kan visas eller av grundad anledning antas på grundval av de handlingar och bevis som nämns nedan att en tredjelandsmedborgare har rest in i eller vistats inom den anmodade avtalspartens territorium.

I artikeln ingår en tämligen uttömmande förteckning över de handlingar och bevis genom vilka en tredjelandsmedborgares inresa i den anmodade avtalspartens territorium eller vistelse där kan visas. En tredjelandsmedborgares inresa i den anmodade avtalspartens territorium kan visas bl.a. genom inresestämplar eller utresestämplar i äkta, förfälskade eller falska resehandlingar eller identitetsbevis. Ett bevis för inresa till avtalspartens territorium kan också vara t.ex. ett uppehållstillstånd vars giltighetstid har löpt ut mindre än tre månader tidigare. En grundad anledning att anta att en tredjelandsmedborgare rest in i den anmodade avtalspartens territorium uppstår däremot på grundval av giltighetstiden av ett uppehållstillstånd som löpt ut över tre månader tidigare eller på basis av fingeravtryck som tagits tidigare.

Enligt artikel 4.3 förbinder sig vardera avtalsparten att på den andra avtalspartens begäran och utan formaliteter återta en tredjelandsmedborgare som inte, eller inte längre, uppfyller villkoren för inresa eller vistelse i den begärande avtalspartens område om den berörda personen innehar ett giltigt visum eller uppehållstillstånd utfärdat av den anmodade avtalsparten.

Enligt 9 § 4 mom. i grundlagen regleras rätten för utlänningar att resa in i Finland och att vistas i landet genom lag. I 11 § i utlänningslagen föreskrivs om villkoren för inresa. Av en utlänning som kommer till Finland krävs det enligt det nämnda lagrummet att han eller hon har ett sådant giltigt resedokument som förutsätts och som berättigar till gränsövergång. Vidare ska han eller hon ha ett sådant giltigt visum, uppehållstillstånd, uppehållstillstånd för arbetstagare eller uppehållstillstånd för näringsidkare som krävs, om inte något annat följer av Europeiska ge-

menskapens lagstiftning eller ett internationellt fördrag som är bindande för Finland. I lagen ingår också krav gällande utlänningars inresa i landet som hänför sig till vistelsens syfte och till utkomsten under vistelsen. Utlänningens inresa förutsätter också att han eller hon inte har meddelats inreseförbud och att han eller hon inte anses äventyra allmän ordning och säkerhet, folkhälsan eller Finlands internationella förbindelser.

När avvisning och utvisning samt meddelande av inreseförbud i anslutning till dem samt inreseförbudets längd prövas skall hänsyn enligt 146 § i utlänningslagen tas till de omständigheter som beslutet grundar sig på samt sådana omständigheter och förhållanden i sin helhet som annars inverkar på saken. Vid bedömningen skall särskilt avseende fästas vid barnets bästa och skyddet för familjelivet.

I 148 § i utlänningslagen ingår bestämmelser om avvisningsgrunder. En utlänning får avvisas om han eller hon inte uppfyller de villkor för inresa som anges i 11 §, han eller hon vägrar lämna nödvändiga upplysningar om sin identitet eller resa eller uppsåtligt lämnar oriktiga upplysningar om dem. En person får också avvisas om han eller hon vid ansökan om visum eller uppehållstillstånd uppsåtligt har lämnat sådana oriktiga upplysningar om sin identitet eller resa som påverkat beviljandet av visum eller uppehållstillstånd, han eller hon under sin korta vistelse i Finland har gjort sig oförmögen att ta hand om sig själv, det finns grundad anledning att misstänka att han eller hon kommer att skaffa sig inkomster på ett oärligt sätt eller det finns grundad anledning att misstänka att han eller hon kommer att sälja sexuella tjänster. Övriga avvisningsgrunder är att han eller hon utan tillstånd till gränsövergång har överskridit gränsen utanför ett gränsövergångsställe eller via ett gränsövergångsställe då detta har varit stängt, det på grund av ett utdömt fängelsestraff eller annars av grundad anledning kan misstänkas att han eller hon kommer att göra sig skyldig till ett brott för vilket i Finland föreskrivits fängelsestraff eller kan misstänkas göra sig skyldig till upprepade brott eller att han eller hon har dömts till straff för ett brott under sin vistelse i Finland, det med hänsyn till hans eller hennes

tidigare verksamhet eller annars finns grundad anledning att misstänka att han eller hon i Finland kommer att bedriva verksamhet som äventyrar den nationella säkerheten eller Finlands förhållanden till en främmande stat, eller om det har fattats ett sådant beslut om avvísning eller utvisning av honom eller henne som avses i artiklarna 1-3 i rådets direktiv 2001/40/EG (EUT L 149, 2.6.2001, s. 34-36) om ömsesidigt erkännande av beslut om avvísning eller utvisning av medborgare i tredje land.

Även en sådan utlänning kan avvisas som kommit till landet utan uppehållstillstånd och vars vistelse i Finland skulle kräva visum eller uppehållstillstånd, men som inte sökt eller beviljats ett sådant. Enligt 145 § i utlänningslagen ska en utlänning samt hans eller hennes make som befinner sig i Finland eller en därmed jämförbar person ges tillfälle att bli hörd i ett sådant ärende avseende avvísning eller meddelande av inreseförbud som berör honom eller henne.

En utlänning får enligt 149 § i utlänningslagen utvisas ur landet om han eller hon vistas i landet utan uppehållstillstånd, när ett sådant krävs, han eller hon konstaterats ha gjort sig skyldig till ett brott för vilket det föreskrivna maximistraffet är fängelse i minst ett år, eller om han eller hon konstaterats ha gjort sig skyldig till upprepade brott, han eller hon genom sitt uppträdande har visat att han eller hon är farlig för andras säkerhet, eller om han eller hon i Finland har bedrivit, eller det med hänsyn till hans eller hennes tidigare verksamhet eller annars finns grundad anledning att misstänka att han eller hon i Finland börjar bedriva verksamhet som äventyrar den nationella säkerheten.

En utlänning som i Finland har beviljats EG-uppehållstillstånd för varaktigt bosatta kan utvisas ur landet endast om han eller hon utgör ett omedelbart och tillräckligt allvarligt hot mot allmän ordning eller allmän säkerhet. På den grund som föreskrivs i 149 § 1 mom. 2 punkten får även en sådan utlänning utvisas som med stöd av 3 kap. 4 § i strafflagen inte dömts till straff såsom otillräckelig.

I artikel 4.4 förutsätts att en framställning om återtagande ska göras till en behörig myndighet hos den anmodade avtalsparten inom sex månader från den dag då den be-

gärande avtalspartens myndigheter upptäckte att personen i fråga inrest eller vistas i landet olagligt.

Enligt artikel 4.5 ska den begärande avtalsparten återta personen i fråga till sitt territorium om det i kontroller efter att personen återtagits till den anmodade avtalspartens territorium framkommer att personen inte uppfyllde de krav som ställts i denna artikel då han eller hon reste ut ur den begärande avtalspartens territorium.

Efter att Schweiz med stöd av återtagandeaftalet har återsänt till Finland en person som av grundad anledning har kunnat antas ha vistats i Finland blir det aktuellt att bedöma huruvida personen som har återsänts fyller utlänningslagens krav gällande vistelse i landet.

Artikel 5. Enligt artikeln tillämpas inte skyldigheten i fråga om återtagande som fastställs i artikel 4:

- på en tredjelandsmedborgare som innehar ett visum eller ett uppehållstillstånd beviljat av den begärande avtalsparten förutom i sådana fall att denna person innehar ett giltigt visum eller uppehållstillstånd beviljat av den anmodade avtalsparten vars giltighetstid går ut senare,

- på en tredjelandsmedborgare eller på en person som den begärande avtalsparten har tillerkänt flyktingstatus enligt Genèvekonventionen av den 28 juli 1951 angående flyktingars rättsliga ställning (FördrS 77/1968) i dess lydelse enligt New York-protokollet av den 31 januari 1967 (FördrS 78/1968) eller status som statslös person enligt New Yorkkonventionen av den 28 september 1954 angående statslösa personers rättsliga ställning (FördrS 80/1968),

- på en tredjelandsmedborgare som den anmodade avtalsparten har återsänt till ursprungslandet eller till ett tredjeland om han eller hon inte inreste i den begärande avtalspartens territorium efter att ha inrest, passerat genom eller vistats i den anmodade partens territorium efter återsändandet,

- på en tredjelandsmedborgare som endast rest genom en av den anmodade avtalspartens internationella flygplatser.

I förteckningens första punkt preciseras verkningarna av ett visum eller ett uppehållstillstånd på skyldigheten i fråga om återta-

gande. I den andra punkten konstateras att skyldigheten i fråga om återtagande inte tillämpas på en tredjelandsmedborgare som konstaterats vara en flykting enligt flyktingkonventionen eller statslös enligt konventionen angående statslösa personers rättsliga ställning. Finland ratificerade båda konventionerna den 10 oktober 1968. De trädde i kraft för Finlands del den 8 januari 1969. Enligt punkt 3 avbryts skyldigheten i fråga om återtagande om personen i fråga däremellan har återsänts till sitt hemland eller till ett tredjeland. I den sista punkten avses sådana situationer där tredjelandsmedborgaren har varit i transithallen på en flygplats, dvs. det s.k. internationella området, för att byta flyg, och personen i fråga inte har genomgått passgranskning och fått en inresestämpel i sitt pass. I en sådan situation anses personen inte ha anlänt till Finlands territorium.

Artikel 6. Artikel 6.1 förutsätter att en framställning om återtagande ska göras skriftligt. De uppgifter som ska ingå i framställningen samt sätten för framställningen ska överenskommas enligt artikel 15.2.

I artikel 6.2 förutsätts det att den begärande avtalsparten ska tillställa uppgifter om behovet av medicinsk eller annan särskild vård eller övervakning eller ambulanstransport om den berörda personen är i behov av sjukvård och detta är förenligt med personens eget intresse. Polisen har fått instruktioner om genomförandet av beslut om avvisning eller utvisning genom föreskrifter och instruktioner utfärdade av inrikesministeriet. Om hälsotillståndet hos den person som ska avvisas eller utvisas det kräver ska personen föras till en läkares mottagning. En yrkesutbildad person inom hälso- och sjukvården bestämmer om saker som hänför sig till hälsotillståndet hos den som ska avvisas eller utvisas.

I artikel 6.3 förutsätts att den anmodade avtalsparten ska besvara framställningen om återtagande så snabbt som möjligt, dock senast inom tio vardagar från mottagandet av framställningen. Avslag på framställningen om återtagande ska motiveras skriftligt.

Enligt artikel 6.4 förutsätts det att personen som framställningen om återtagande gäller inte får överlätas innan den anmodade avtalsparten har godkänt återtagandet och den begärande avtalsparten har fått ett meddelan-

de om detta. Ett godkännande av ett återtagande är i kraft i 30 dagar. Denna tidsfrist kan förlängas på grund av tekniska eller rättsliga hinder. I praktiken gäller de tekniska hindren i samband med återtagande problem med ordnande av flygförbindelser. Ett rättsligt hinder för återtagande föreligger t.ex. då verkställighetsmyndigheten känner till att ett verkställighetsförbud för ärendet gällande avlägsnande ur landet har sökts hos förvaltningsdomstolen eller högsta förvaltningsdomstolen. Verkställighetsmyndigheten får också själv på eget initiativ skjuta upp tidpunkten för verkställigheten i synnerhet när det är fråga om en person som vistats länge i landet och som behöver tid för att avlägsna sig från landet och för att ordna sina angelägenheter. Ett verkställbart beslut om avvisning verkställs inte om det i ärendet har anförts besvär hos Europeiska människorättsdomstolen och domstolen har utfärdat ett interimistiskt förordnande (interim measure) om att avbryta verkställigheten av beslutet om avvisning.

Enligt artikel 6.5 svarar den begärande avtalsparten för de transportkostnader som återtagandet föranleder ända till den anmodade avtalspartens gräns. De utgifter som uppstår i samband med transport för avlägsnande ur landet av sådana personer som polisen har ansvaret för finansieras för närvarande med anslag under moment 26.10.20 i statsbudgeten.

Kapitel III Transitering

Artikel 7. I artikel 7.1 förutsätts att vardera avtalsparten på den andra avtalspartens begäran ska tillåta transitering genom sitt territorium av en sådan tredjelandsmedborgare som den begärande avtalsparten har avlägsnat ur landet eller beträffande vilken den begärande avtalsparten har nekat inresa. Transiteringen ska ske med flyg.

Enligt artikel 7.2 ska den begärande avtalsparten till fullo svara för tredjelandsmedborgarens resa till destinationslandet och ska återta personen i fråga om resan av någon anledning avbryts eller personen nekas inresa i destinationslandet.

I artikel 7.3 förutsätts att den begärande avtalsparten ska meddela den anmodade avtals-

parten om representanter för myndigheter ska vara ledsagare för personen som transiterar. I stycket fastställs också alternativa arrangemang för ledsagande som den anmodade avtalsparten kan välja mellan. Den anmodade avtalsstaten kan själv ordna en ledsagare, varvid den begärande avtalsparten ersätter de kostnader som uppstår av detta. Den anmodade avtalsparten kan också ordna en ledsagare i samarbete med den begärande avtalsparten eller bemyndiga den begärande avtalsparten att ordna en ledsagare inom sitt eget territorium.

Enligt 177 § i utlänningslagen kan polisen eller gränskontrollmyndigheten, när den verkställer avlägsnandet av en utlänningsperson ur landet, förordna behövligt antal ledsagare. Ledsagare kan förordnas om trafikmedlets säkerhet eller verkställigheten av ett beslut som gäller avlägsnande ur landet kräver det. En ledsagare kan förordnas också om utlänningspersonen avlägsnar sig ur landet frivilligt utan beslut som gäller avlägsnande ur landet. Den transportör som sköter transporten av utlänningspersonen kan framställa begäran om förordnande av ledsagare.

Artikel 8. I artikeln förutsätts att en framställning om tillstånd för transitering på grund av avlägsnande från landet eller på grund av att inresa vägrats ska översändas direkt mellan de behöriga myndigheterna i enlighet med de villkor som ska överenskommas i enlighet med artikel 15.2.

Artikel 9. I artikel 9.1 förutsätts det att om transiteringen sker med poliseskort, ska de ledsagare som den begärande avtalsparten har ordnat vara civilklädda och obebäpnade och ha med sig transiteringstillståndet.

Sättet för avlägsnande ur landet bedöms av den polis eller gränsbevakningsmyndighet som ansvarar för avlägsnandet ur landet t.ex. i samband med tillkännagivandet av beslutet om avlägsnande ur landet. Avsikten är att utreda om avlägsnande ur landet kan genomföras på ett säkert sätt utan poliseskort. Flygbolagen meddelas om dem som avlägsnas ur landet och som avvisas eller utvisas.

Enligt 2 § i polislagen ska polisen i sin verksamhet vara saklig, opartisk och främja försonlighet. Vidare ska polisens åtgärder inte medföra större skada eller olägenhet än vad som är nödvändigt för att en uppgift ska

kunna fullgöras. Åtgärderna ska vara motive-erade i förhållande till hur viktig och brådskande uppgiften är samt till övriga omständigheter som inverkar på helhetsbedömningen av situationen.

Polisen ska i första hand genom råd, uppmaningar och befallningar sträva efter att upprätthålla allmän ordning och säkerhet. Polisen får inte göra större ingrepp i någons rättigheter än vad som är nödvändigt för utförande av polisens uppgifter.

Enligt artikel 9.2 ska de ledsagare som den begärande avtalsparten ordnat och som verkställer transiteringen i enlighet med detta avtal inom den anmodade avtalspartens territorium när som helst kunna bestyrka sin identitet, beskaftenheten på sitt uppdrag samt sin tjänsteställning genom att förete ett transiteringstillstånd som den anmodade avtalsparten beviljat.

Enligt artikel 9.3 ska ledsagarna under transiteringen ansvara för övervakningen av tredjelandsmedborgaren och säkerställa att personen i fråga stiger ombord på flygplanet. Avtalsparterna ska bevilja de ledsagare från den andra avtalsparten som företräder myndigheter och som verkställer uppgifter i enlighet med detta avtal samma skydd och stöd som de skulle bevilja sina egna myndigheter. Ledsagarna ska verkställa sitt uppdrag under den anmodade avtalspartens behöriga myndigheters bestämmanderätt.

Enligt artikel 9.4 får den anmodade avtalsparten vid behov åta sig ansvaret för övervakningen av tredjelandsmedborgaren och säkerställandet av att han eller hon stiger ombord på flygplanet.

Enligt artikel 9.5 ska den begärande avtalsparten vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att tredjelandsmedborgaren transiterar så snabbt som möjligt genom den anmodade avtalspartens flygplats.

Enligt artikel 9.6 ska avtalsparterna utbyta sinsemellan alla uppgifter som de har till sitt förfogande om alla händelser som hänför sig till transitering.

Artikel 10. I artikeln förutsätts att om en person som avlägsnats ur landet eller en person vars inresa i landet har nekats inte tillåts stiga ombord på ett flygplan i samband med transitering, eller en ombordstigning inte är möjlig, ska den begärande parten återta per-

sonen i fråga omedelbart, inom tjugofyra timmar från ankomsten till flygplatsen.

Artikel 11. Enligt artikel 11.1 ska på ledsagare som representerar myndigheter inom den anmodade avtalspartens territorium tillämpas denna avtalsparts nationella lagstiftning. Här konstateras den allmänna principen att Finlands lagstiftning tillämpas inom Finlands territorium.

Enligt artikel 11.2 ska på ledsagare som avses i artikel 11.1 dock tillämpas bestämmelser som i deras eget land tillämpas på tjänstemän. Denna bestämmelse innebär bl.a. att trots territorialprincipen som avsågs i föregående punkt kvarstår den utländska myndighetens direktionsrätt gentemot ledsagarna.

Enligt 177 § i utlänningslagen kan polisen eller gränskontrollmyndigheten, när den verkställer avlägsnandet av en utlänning ur landet, förordna ett behövligt antal ledsagare. Ledsagare kan förordnas om trafikmedlets säkerhet eller verkställigheten av ett beslut som gäller avlägsnande ur landet kräver det. En ledsagare kan förordnas också om utlänningsen avlägsnar sig ur landet frivilligt utan beslut som gäller avlägsnande ur landet. Den transportör som sköter transporten av utlänningsen kan framställa begäran om förordnande av ledsagare.

I 16 kap. i strafflagen finns bestämmelser om brott mot myndigheter. Enligt kapitlets 20 § 1 mom. ska vid tillämpningen av 1–3 § i detta kapitel med tjänsteman mot vilken gärningen är riktad jämföras sådana utländska tjänstemän som på finskt territorium med stöd av ett internationellt avtal eller någon annan internationell förpliktelse utför kontroll, övervakning, förföljande, upprätthållande av allmän ordning och säkerhet eller förebyggande av brott och förundersökning. Vid tillämpningen av 16 kap. 9 § jämföras med tjänstemän sådana utländska tjänstemän som sköter ovan nämnda uppgifter. Schweiziska tjänstemän som ledsagar i återtagandeaftalet avsedda personer till Finland jämföras sålunda med finländska tjänstemän när det är fråga om tillämpningen av strafflagens bestämmelser om våldsamt motstånd mot tjänsteman, motstånd mot tjänsteman, hindrande av tjänsteman eller usurpation av tjänstemannabefogenhet.

I 40 kap. i strafflagen finns bestämmelser om tjänstebrott. Enligt en särskild bestämmelse om tillämpningsområdet i kapitlets 12 § 3 mom. ska bestämmelserna i 1–3 och 14 § i detta kapitel tillämpas, med undantag för avsättningspåföljden, även på utländska tjänstemän. På utländska tjänstemän som med stöd av ett internationellt avtal eller någon annan internationell förpliktelse på finskt territorium utför kontroll, övervakning, förföljande, upprätthållande av allmän ordning och säkerhet eller förebyggande av brott och förundersökning tillämpas även, med undantag för avsättningspåföljden, 40 kap. 5 och 7–10 §. På schweiziska tjänstemän som sköter uppgifter enligt återtagandeaftalet i Finland tillämpas samma bestämmelser som på finska tjänstemän när det gäller tagande av muta, grovt tagande av muta, mutförseelse, brott mot tjänstehemlighet och brott mot tjänstehemlighet av oaktsamhet, missbruk av tjänsteställning, grovt missbruk av tjänsteställning, brott mot tjänsteplikt och brott mot tjänsteplikt av oaktsamhet.

Artikel 12. I artikeln definieras fall där transitering kan vägras i synnerhet vid avlägsnande ur landet eller vid nekad inresa. De tre fall som definieras i artikeln är:

1) Tredjelandsmedborgaren hotas i destinationslandet av dödsstraff, tortyr eller annan omänsklig eller förnedrande behandling eller straff eller riskerar att bli förföljd på grund av sin ras, religion, nationalitet, tillhörighet till viss samhällsgrupp eller politiska åskådning.

2) Tredjelandsmedborgaren hotas i destinationslandet av åtal eller dom för brott som han eller hon har begått före transiteringen.

3) Tredjelandsmedborgaren utgör ett hot mot den anmodade avtalspartens nationella säkerhet, allmänna ordning eller folkhälsa.

Enligt artikel 33.1 i 1951-års konvention angående flyktingars rättsliga ställning får en fördragslutande stat inte, på vilket sätt det må vara, utvisa eller avvisa flyktingar till gränsen mot ett område där hans liv eller frihet skulle hotas på grund av hans ras, religion, nationalitet, tillhörighet till viss samhällsgrupp eller politiska åskådning. Denna princip om s.k. non-refoulement eller principen om förbud mot återsändande är flyktingrättens centrala hörnsten. Förbudet mot återsändande i flyktingkonventionen är nära för-

bundet med förbudet mot tortyr och annan förnedrande eller omänsklig behandling i vissa människorättskonventioner. T.ex. enligt artikel 3 i europeiska konventionen om de mänskliga rättigheterna får ingen utsättas för tortyr eller omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning. Europeiska människorättskonventionen innehåller sålunda också ett förbud mot återsändande, för enligt människorättsdomstolens tolkningspraxis kan avvisande eller utvisande av en utlänning innebära en överträdelse av konventionen, om det föreligger en verklig risk att personen som ska avvisas eller utvisas till följd av avvisningen eller utvisningen blir föremål för tortyr eller annan omänsklig behandling som nämns i artikel 3.

Även FN:s konvention mot tortyr och annan grym, omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning innehåller ett förbud mot återsändande. Enligt artikel 3 i konventionen ska ingen konventionsstat utvisa, återföra eller utlämna en person till en annan stat, i vilken det finns grundad anledning att tro att han eller hon skulle vara i fara för att utsättas för tortyr.

Förbud mot återsändande i flyktingkonventionen och i de ovan nämnda människorättskonventionerna har införlivats i lagstiftningen i Finland. Enligt 9 § 4 mom. i Finlands grundlag får en utlänning inte utvisas, utlämnas eller återsändas, om han eller hon till följd av detta riskerar dödsstraff, tortyr eller någon annan behandling som kränker människovärdet. Bestämmelsen i 9 § 4 mom. i grundlagen motsvarar bestämmelserna i internationella människorättskonventioner om att ingen får utsättas för tortyr och annan grym, omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning. Förbudet mot återsändande i grundlagen täcker alla situationer där personen på grund av avlägsnandet ur landet skulle hotas av sådan behandling som inte är godtagbar enligt bestämmelsen. Enligt 147 § i utlänningslagen får ingen avvisas eller utvisas till ett område där han eller hon kan bli utsatt för dödsstraff, tortyr, förföljelse eller annan behandling som kränker människovärdet eller till ett område från vilket han eller hon kan bli sänd till ett sådant område.

Flera internationella och regionala överenskommelser, i synnerhet artikel 13.2 i FN:s

deklaration om de mänskliga rättigheterna av år 1948, fastställer individens rätt att lämna varje land och att återvända till sitt eget land. Rätten att lämna ett land är inte helt absolut. Vid utresa ur landet får individen dock inte utsättas för godtyckliga begränsningar. Rätten att återvända till sitt eget land kan också begränsas, dock i mindre utsträckning än rätten att lämna ett land. Man kan dock utgå från att det endast finns mycket få situationer, eller inga alls, där det vore skäligt att förbjuda en person rätten att återvända till det egna landet.

Såsom villkor för inresa bestäms i 11 § i utlänningslagen bl.a. att personen inte anses äventyra allmän ordning och säkerhet, folkhälsan eller Finlands internationella förbindelser.

Artikel 13. Enligt artikeln ska den begärande avtalsparten ansvara för transiteringskostnaderna till destinationslandets gräns samt för kostnaderna för ett eventuellt återsändande.

Kapitel IV Uppgiftsskydd

Artikel 14. Enligt artikel 14.1 förutsätter genomförandet av avtalet att personuppgifter meddelas i samband med återsändandet. Enligt stycket får uppgifter meddelas endast om följande saker: personuppgifter om den person som ska återtas och vid behov om personens familjemedlemmar, identitetskort eller pass, övriga uppgifter som behövs för att identifiera personen som ska återtas, anhalter och färdväg samt uppgifter om behov av medicinsk eller annan särskild vård eller övervakning eller ambulanstransport om den berörda personen är i behov av sjukvård, om detta är förenligt med personens eget intresse.

Enligt artikel 14.2 får personuppgifter endast behandlas av sådana behöriga myndigheter som är ansvariga för genomförandet av återtagandavtalet och endast för ändamål som hänför sig till avtalet. Den avtalspart som meddelar uppgifter ska säkerställa att uppgifterna är felfria och nödvändiga och att de inte överskrider kraven för det ändamål för vilket de meddelas. Om uppgifterna är oriktiga eller de har meddelats lagstridigt, ska den mottagande avtalsparten omedelbart

informerar och den ska korrigera eller förstöra uppgifterna. Den avtalspart som meddelar uppgifterna ska ge sitt skriftliga förhandstillstånd innan uppgifterna får meddelas vidare till andra organ. Personuppgifterna får endast bevaras så länge som de behövs för det ändamål för vilket de har meddelats.

Enligt artikel 14.3 ska vardera avtalsparten på begäran informera den andra avtalsparten om användningen av uppgifterna och om de resultat som uppnått vid användningen.

Enligt artikel 14.4 ska vardera avtalspartens nationella dataskyddslagstiftning tillämpas vid behandling av personuppgifter och i fråga om de registrerades rättigheter. De nationella datatillsynsmyndigheterna övervakar behandlingen av personuppgifter i enlighet med den nationella lagstiftningen.

Enligt 10 § 1 mom. i grundlagen är vars och ens privatliv, heder och hemfrid tryggade. Närmare bestämmelser om skydd för personuppgifter utfärdas genom lag. Personuppgiftslagen ska enligt 2 § 1 mom. i personuppgiftslagen iakttas vid behandling av personuppgifter, om inte annat bestäms någon annanstans i lag. Personuppgiftslagen tillämpas på automatisk behandling av personuppgifter. Personuppgiftslagen tillämpas också på annan behandling av personuppgifter då personuppgifterna utgör eller är avsedda att utgöra ett personregister eller en del av ett sådant.

Om utlämnande av uppgifter ur de register som polisen och Gränsbevakningsväsendet har tillgång till föreskrivs i den speciallagstiftning som gäller dessa myndigheter. Om utlämnande av uppgifter till utlandet föreskrivs i uttryckliga bestämmelser.

Enligt 39 § 1 mom. i lagen om behandling av personuppgifter i polisens verksamhet (761/2003) får polisen till Schengenstaternas behöriga myndigheter och för registrering i Schengens informationssystem ur polisens personregister lämna ut uppgifter som avses i artikel 94 i Schengenkonventionen, om uppgifterna behövs för ändamål som anges i artiklarna 95–100 i Schengenkonventionen. Uppgifterna skall lämnas ut genom förmedling av centralkriminalpolisen.

Enligt 39 § 1 mom. 4 punkten i lagen om behandling av personuppgifter vid gränsbevakningsväsendet (579/2005) får Gränsbe-

vakningsväsendet utan hinder av sekretessbestämmelserna lämna ut uppgifter ur sina personregister till myndigheter som utför gränsövervakning och gränskontroll och som avses i överenskommelserna om återtagande av personer som olagligen inkommit och vistas i landet för utförande av de uppdrag som avses i överenskommelserna.

Kapitel V Allmänna bestämmelser och slutbestämmelser

Artikel 15. Enligt artikel 15.1 ska avtalsparternas behöriga myndigheter samarbeta och konsultera varandra vid behov vid genomförandet och tillämpandet av detta avtal. Stycket innehåller en motsvarande förpliktelse om samarbete mellan myndigheterna som också ingår i flera internationella överenskommelser.

Avtalsparternas behöriga ministerier får enligt artikel 15.2 inom gränserna för sina befogenheter avtala om frågor som gäller genomförandet av detta avtal. Det är fråga om en bestämmelse som konstaterar att de behöriga ministerierna inom gränserna för sin behörighet får ingå internationella förvaltningsavtal som gäller genomförande. I samband med undertecknandet av avtalet undertecknades också ett protokoll mellan behöriga myndigheter, Finlands inrikesministerium och Schweiz justitie- och polisministerium, över verkställigheten av avtalet. Bestämmelserna i protokollet hänför sig närmast till vilka uppgifter som ska nämnas i framställningar om återtagande och transitering, hur framställningarna ska göras, vilka flygplatser som kan användas och vilket språk som ska användas vid kommunikation. Bestämmelserna förutsätter därmed inte riksdagens samtycke.

Enligt artikel 15.3 ska avtalsparternas behöriga myndigheter i nära samarbete arbeta för att förenkla behandlingen av ersättningsyrkanden i samband med eventuella skadefall. Avtalsparterna ska i synnerhet utbyta alla tillgängliga uppgifter som gäller skadefall i enlighet med denna artikel.

I artikel 15.4 klargörs hur frågor som gäller genomförandet eller tillämpningen av avtalet ska lösas. Vardera avtalsparten får begära att sakkunniga som företräder de behöriga myn-

digheterna i båda avtalsparterna sammankallas.

Artikel 16. Enligt artikel 16.1 ska avtalsparterna meddela varandra uppgifterna om de behöriga myndigheter som ansvarar för genomförandet av avtalet. Meddelandet ska göras på diplomatisk väg inom 30 dagar från undertecknandet av avtalet.

Enligt artikel 16.2 ska avtalsparterna också på diplomatisk väg omedelbart meddela varandra om det sker ändringar i myndigheternas uppgifter. Finland och Schweiz har efter undertecknandet av överenskommelsen meddelat varandra uppgifterna om de behöriga myndigheterna.

Artikel 17. Enligt artikeln påverkar avtalet inte avtalsparternas skyldigheter som följer av Genèvekonventionen av den 28 juli 1951 angående flyktingars rättsliga ställning, i dess lydelse enligt New York-protokollet av den 31 januari 1967, de överenskommelser om skydd för de mänskliga rättigheterna som avtalsparterna ratificerat, internationella utlämningsavtal samt Schengenregelverket och dess utvecklingsskeden i enlighet med vad som bestäms i avtalet av den 26 oktober 2004 mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket (2008/146/EG; EUT nr 53, 27.2.2008, s. 1 och 2008/149/RIF; EUT L nr 53, 27.2.2008, s. 50).

Artikel 18. Artikeln innehåller avtalets ikraftträdandebestämmelse. Enligt artikel 18.1 träder avtalet i kraft 30 dagar efter den dag då det senare av de meddelanden har mottagits genom vilket avtalsparterna på diplomatisk väg meddelar varandra att de interna åtgärder som krävs för att avtalet ska träda i kraft har slutförts.

Enligt artikel 18.2 är avtalet i kraft tills vidare. Vardera avtalsparten får uppsäga avtalet när som helst med tre månaders uppsägningstid. Uppsägningen meddelas skriftligt på diplomatisk väg.

Artikel 19. Enligt artikel 19.1 får vardera avtalsparten suspendera tillämpningen av avtalet, med undantag av artikel 1, om ett vägande skäl, såsom skyddet av den nationella säkerheten, den allmänna ordningen eller

folkhälsan det kräver. Den andra avtalsparten ska på diplomatisk väg omedelbart meddelas om suspensionen. Avtalsparterna ska utan dröjsmål meddela varandra på diplomatisk väg om återtagande av en sådan åtgärd.

Enligt artikel 19.2 träder suspensionen i kraft den första dagen i den månad som följer månaden för mottagande av meddelandet av den andra avtalsparten. Enligt artikel 57 i Wienkonventionen om traktaträtt (FördrS 32 och 33/1980) kan en traktat suspenderas i enlighet med traktatens bestämmelser.

2 Lagförslag

I 95 § i grundlagen förutsätts att de bestämmelser i fördrag och andra internationella förpliktelser som hör till området för lagstiftningen sätts i kraft nationellt genom en särskild ikraftträdandelag. Sådana bestämmelser ska sättas i kraft genom lag även då det materiella innehållet i den nationella lagstiftningen inte behöver ändras som en följd av förpliktelsen. Eftersom den materiella lagstiftningen inte behöver ändras för att genomföra förpliktelsen i återtagandeaftalet mellan Finland och Schweiz, innehåller propositionen endast ett förslag till en blankettlag.

1 §. Genom bestämmelsen i 1 § i lagförslaget föreslås att de bestämmelser i avtalet som hör till området för lagstiftningen sätts i kraft. De bestämmelser som hör till området för lagstiftningen individualiseras nedan i avsnittet om behovet av riksdagens samtycke.

2 §. Om ikraftträdandet av lagen bestäms genom republikens presidents förordning. Lagen avses träda i kraft vid en tidpunkt som bestäms genom förordning samtidigt som avtalet träder i kraft för Finlands del.

3 Ikraftträdande

Enligt artikel 18 i återtagandeaftalet mellan Republiken Finland och Schweiziska edsförbundet träder avtalet i kraft 30 dagar efter den dag då det senare av de meddelanden har mottagits genom vilket avtalsparterna på diplomatisk väg meddelar varandra att de interna åtgärder som krävs för att avtalet ska träda i kraft har slutförts.

Det lagförslag som ingår i propositionen om sättande i kraft av de bestämmelser i avtalet som hör till området för lagstiftningen avses träda i kraft vid en tidpunkt som bestäms genom förordning av republikens president samtidigt som avtalet träder i kraft.

Återtagandeavtalet innehåller inga bestämmelser som enligt 18 § i självstyrelselagen för Åland (1144/1991) hör till landskapets lagstiftningsbehörighet.

4 Behovet av riksdagens samtycke och behandlingsordning

4.1 Behovet av riksdagens samtycke

Enligt 94 § 1 mom. i grundlagen krävs riksdagens godkännande för fördrag och andra internationella förpliktelser som innehåller bestämmelser som hör till området för lagstiftningen eller annars har avsevärd betydelse eller som enligt grundlagen av någon annan anledning kräver riksdagens godkännande. Enligt grundlagsutskottets tolkningspraxis ska en bestämmelse hänföras till området för lagstiftningen om den gäller utövande eller begränsning av någon grundläggande fri- eller rättighet som är skyddad i grundlagen, om bestämmelsen i övrigt gäller grunderna för individens rättigheter och skyldigheter, om den sak som bestämmelsen gäller enligt grundlagen ska föreskrivas i lag eller om det finns lagbestämmelser om den sak som lagen gäller eller det enligt rådande uppfattning i Finland ska lagstiftas om saken.

Enligt grundlagsutskottet hör en bestämmelse i en internationell förpliktelse på dessa grunder till området för lagstiftningen oberoende av om den står i strid mot eller stämmer överens med en bestämmelse som utfärdats genom lag i Finland (GrUU 11/2000 rd och 12/2000 rd).

I avtalet om återtagande ingår ett flertal bestämmelser som hör till området för lagstiftningen och förutsätter riksdagens samtycke.

I återtagandeavtalets I kapitel (artiklarna 1-3) ingår bestämmelser om återtagande av avtalsparternas medborgare. I artikel 1 definieras avtalets tillämpningsområde i fråga om avtalsparternas medborgare. I avtalsbestämmelsen fastställs avtalets huvudsyfte dvs. avtalspartens skyldighet att återta sina egna

medborgare. I artikeln fastställs bl.a. de handlingar på basis av vilka det kan visas eller av grundad anledning antas att en person är medborgare i en avtalsstat. Finskt medborgarskap kan bevisas genom ett giltigt pass eller identitetsbevis. I passlagen finns bestämmelser om beviljande av pass och i lagen om identitetskort bestämmelser om beviljade av identitetskort. Enligt 9 § 3 mom. i grundlagen får finska medborgare inte hindras att resa in i landet, landsförvisas eller mot sin vilja utlämnas eller föras till ett annat land. Enligt 9 § 4 mom. i grundlagen regleras rätten för utlänningar att resa in i Finland och att vistas i landet genom lag. En utlänning får inte utvisas, utlämnas eller återsändas, om han eller hon till följd härav riskerar dödsstraff, tortyr eller någon annan behandling som kränker människovärdet.

I artikel 2 fastställs i vilka situationer och inom vilken tidsfrist personen ska höras av en diplomatisk eller konsulär beskickning för att utreda hans eller hennes medborgarskap. Avtalsbestämmelsen innehåller en myndighetsåtgärd som riktar sig mot en person, dvs. hörande av personen. Enligt 6 § 2 mom. i passlagen kan en finsk medborgare som befinner sig utomlands ansöka om pass hos en finsk ambassad eller ett konsulat som leds av en utsänd tjänsteman eller hos någon annan finsk beskickning med en anställd finsk medborgare som utrikesministeriet har gett befogenhet att utfärda pass. Enligt 6 § 2 mom. i passlagen ska en finsk medborgare vid ansökan om pass som identifieringshandling uppvisa en giltig handling varav identiteten framgår.

I artikel 3 ingår bestämmelser om de praktiska förfarandena vid framställning om återtagande av avtalspartens egna medborgare. I artikel 3.4 ingår bestämmelser om lämnande av känsliga uppgifter (uppgifter om behov av medicinsk eller annan särskild vård eller övervakning eller ambulanstransport) då lämnande av dessa uppgifter är förenligt med den persons eget intresse som ska återtas och personen behöver sjukvård. En framställning om återtagande ska enligt artikeln besvaras inom tio vardagar från mottagandet av framställningen. Tidsfristen kan förlängas med fem vardagar. Det kan bestämmas att en utlänning tas i förvar på de villkor som anges i

121 § i utlänningslagen för den tid då saksäkerhetsåtgärder enligt utlänningslagen pågår. Enligt 123 § 2 mom. i utlänningslagen ska en utlänningsperson som tagits i förvar så snart som möjligt placeras i en sådan förvarsenhet som avses i lagen om bemötande av utlänningspersoner som tagits i förvar och om förvarsenheter (116/2002). Om en person som är föremål för framställning om återtagande enligt avtalet om återtagande har tagits i förvar med stöd av 121 § i utlänningslagen, kan den tid då personen hålls i förvar bli längre om svarstiden för framställningen för återtagande förlängs. I 124 § i utlänningslagen finns bestämmelser om anmälan om förvar och kraven på domstolsbehandling.

I avtalets II kapitel (artiklarna 4-6) finns bestämmelser om återtagande av tredjelandsmedborgare. I artikel 4 definieras avtalets tillämpningsområde i fråga om tredjelandsmedborgare. Enligt avtalsbestämmelsen är det avtalspartens skyldighet att återta en tredjelandsmedborgare när de villkor som nämns i artikeln uppfylls. Enligt 9 § 4 mom. i grundlagen regleras rätten för utlänningspersoner att resa in i Finland och att vistas i landet genom lag. I 11 § i utlänningslagen föreskrivs om villkor för inresa, i 148 § om avvisningsgrunder och i 149 § om utvisningsgrunder.

I artikel 5 fastställs när skyldigheten enligt artikel 4 att återta tredjelandsmedborgare inte tillämpas mellan avtalsparterna. I artikeln hänvisas till Genèvekonventionen angående flyktingars rättsliga ställning och till New York-konventionen om statslösa personers rättsliga ställning. Finland ratificerade båda konventionerna den 10 oktober 1968. De trädde i kraft för Finlands del den 8 januari 1969.

I artikel 6 ingår bestämmelser om de praktiska förfarandena vid framställning om återtagande av tredjelandsmedborgare. I artikel 6.2 bestäms om lämnande av känsliga uppgifter dvs. om när en avtalspart ska tillstå den andra avtalsparten uppgifter om behov av medicinsk eller annan särskild vård eller övervakning eller ambulanstransport. Avtalsbestämmelsen motsvarar den i artikel 3. Enligt artikel 14.4 har det preciserats att den nationella dataskyddslagstiftningen ska tillämpas vid behandling av personuppgifter och i fråga om de registrerades rättigheter. Enligt

10 § 1 mom. i grundlagen är vars och ens privatliv, heder och hemfrid tryggade. Närmare bestämmelser om skydd för personuppgifter utfärdas genom lag. Personuppgiftslagen ska enligt 2 § 1 mom. i personuppgiftslagen iakttas vid behandling av personuppgifter, om inte annat bestäms någon annanstans i lag. Personuppgiftslagen tillämpas på automatisk behandling av personuppgifter. Personuppgiftslagen tillämpas också på annan behandling av personuppgifter då personuppgifterna utgör eller är avsedda att utgöra ett personregister eller en del av ett sådant. Bestämmelser om utlämnande av uppgifter från register som används av polisen och Gränsbevakningsväsendet ingår i den speciallagstiftning som gäller dessa myndigheter. Om utlämnande av uppgifter till utlandet föreskrivs i uttryckliga bestämmelser.

I avtalets III kapitel (artiklarna 7-13) finns bestämmelser om transitering. I artikel 7 fastställs när avtalsparten ska tillåta transitering genom sitt territorium och huruvida transiteringen ska vara ledsagad. Enligt 177 § i utlänningslagen kan polisen eller gränskontrollmyndigheten, när den verkställer avlägsnandet av en utlänningsperson ur landet, förordna behövligt antal ledsagare. Ledsagare kan förordnas om trafikmedlets säkerhet eller verkställigheten av ett beslut som gäller avlägsnande ur landet kräver det. Ledsagare kan förordnas också om utlänningspersonens avlägsnande sig ur landet frivilligt utan beslut som gäller avlägsnande ur landet. Den transportör som sköter transporten av utlänningspersonen kan framställa begäran om förordnande av ledsagare.

I artikel 9 fastställs hur en ledsagad transitering ska verkställas och när ansvaret för övervakningen av den transiterande personen ska övergå på den anmodande avtalsparten. Ledsagarna är i regel polismän. I 2 § i polislagen föreskrivs om allmänna principer för polisens verksamhet.

I artikel 11 förutsätts att på ledsagare som representerar myndigheter tillämpas inom den anmodade avtalspartens territorium denna avtalsparts nationella lagstiftning. I artikel 11.2 förutsätts att på ledsagare som avses i artikel 11.1 tillämpas dock de bestämmelser som i deras eget land tillämpas på tjänstemän. I 16 kap. 20 § och 40 kap. 12 § i strafflagen finns bestämmelser om tillämp-

ningsområdet enligt vilka utländska tjänstemän under vissa förutsättningar ska jämföras med finska tjänstemän.

I artikel 12 fastställs de situationer där avtalsparten får vägra transiteringen. Transitering får vägras bl.a. om tredjelandsmedborgaren hotas i destinationslandet av dödsstraff, tortyr eller annan omänsklig behandling. Förbudet mot utvisning eller avvísning enligt flyktingkonventionen och vissa konventioner om de mänskliga rättigheterna har intagits i Finlands lagstiftning. Enligt 9 § 4 mom. i grundlagen får en utlänning inte utvisas, utlämnas eller återsändas, om han eller hon till följd härav riskerar dödsstraff, tortyr eller någon annan behandling som kränker människovärdet. Enligt 147 § i utlänningslagen får ingen avvisas eller utvisas till ett område där han eller hon kan bli utsatt för dödsstraff, tortyr, förföljelse eller annan behandling som kränker människovärdet eller till ett område från vilket han eller hon kan bli sänd till ett sådant område.

I artikel 14 finns bestämmelser om dataskydd vid genomförande av avtalet. Vars och ens privatliv, heder och hemfrid är tryggade enligt 10 § 1 mom. i grundlagen. Närmare bestämmelser om skydd för personuppgifter utfärdas genom lag. Personuppgiftslagen ska enligt 2 § 1 mom. i personuppgiftslagen iaktas vid behandling av personuppgifter, om inte annat bestäms någon annanstans i lag. Personuppgiftslagen tillämpas på automatisk behandling av personuppgifter. Personuppgiftslagen tillämpas också på annan behand-

ling av personuppgifter då personuppgifterna utgör eller är avsedda att utgöra ett personregister eller en del av ett sådant. Om utlämnande av uppgifter ur de register som polisen och Gränsbevakningsväsendet har tillgång till föreskrivs i den speciallagstiftning som gäller dessa myndigheter. Om utlämnande av uppgifter till utlandet föreskrivs i uttryckliga bestämmelser.

4.2 Behandlingsordning

Avtalet mellan Finland och Schweiz om återtagande av personer som vistas olagligt i landet kan inte anses innehålla bestämmelser som berör grundlagen på det sätt som avses i lagens 94 § 2 mom. eller 95 § 2 mom. Enligt regeringens uppfattning kan avtalet godkännas med enkel majoritet och förslaget till lag om sättande i kraft av avtalet kan godkännas i vanlig lagstiftningsordning.

Med stöd av det som anförts ovan och i enlighet med 94 § i grundlagen föreslås

att Riksdagen godkänner det i Helsingfors den 30 mars 2009 ingångna avtalet mellan Republiken Finland och Schweiziska edsförbundet om återtagande av personer som vistas olagligt i landet.

Eftersom avtalet innehåller bestämmelser som hör till området för lagstiftningen föreläggs Riksdagen samtidigt följande lagförslag:

*Lagförslag***Lag**

om sättande i kraft av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i avtalet som ingåtts med Schweiz om återtagande av personer som vistas olagligt i landet

I enlighet med riksdagens besluts föreskrivs:

1 § De bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i det i Helsingfors den 30 mars 2009 ingångna avtalet mellan Republiken Finland och Schweiziska edsförbundet om återtagande av personer som vistas olagligt i	landet gäller som lag sådana som Finland har förbundit sig till dem. 2 § Om ikraftträdandet av denna lag bestäms genom förordning av republikens president.
--	---

Helsingfors den 29 januari 2010

Republikens President

TARJA HALONEN

Migrations- och Europaminister *Astrid Thors*

*Avtalstext**Översättning*

Avtal	Agreement
mellan	between
Republiken Finland	The Republic of Finland
och	and
Schweiziska edsförbundet	The Swiss Confederation
om återtagande av personer som vistas olagligt i landet	on the Readmission of Persons Residing without Authorisation

Republiken Finland och Schweiziska edsförbundet nedan avtalsparterna, som önskar främja och förstärka sitt samarbete inom ramen för de internationella insatserna för att bekämpa olaglig invandring på grundval av internationella avtal och ömsesidighet, och som beaktar avtalet av den 26 oktober 2004 mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket, har kommit överens om följande.

The Republic of Finland and The Swiss Confederation hereinafter referred to as the "Contracting Parties", with the aim of developing and promoting their cooperation, within the range of international efforts to combat irregular migration, in accordance with international treaties and agreements, on the basis of reciprocity, considering the Agreement between the European Union, the European Community and the Swiss Confederation on the Swiss Confederation's association with the implementation, application and development of the Schengen acquis signed on 26 October 2004, have agreed as follows:

I – Återtagande av avtalsparternas egna medborgare

I – Readmission of Nationals of the Contracting Parties

Artikel 1

Article 1

(1) Vardera avtalsparten ska på begäran av den andra avtalsparten och utan formaliteter återta till sitt territorium en person som inte uppfyller, eller inte längre uppfyller, villkoren för inresa eller vistelse i den begärande avtalspartens territorium förutsatt att det har visats eller det finns grundad anledning att anta att personen är medborgare i den anmodade

(1) Each Contracting Party shall upon request of the other Contracting Party readmit to its territory without formality any person who does not fulfil or no longer fulfils the requirements for entry or stay applicable to the territory of the requesting Contracting Party, provided that it is proven or can be validly assumed that this person possesses

avtalsparten.

(2) Artikel 1 ska tillämpas om medborgarskapet har visats eller det finns grundad anledning att anta att den berörda personen är medborgare i den anmodade avtalsparten på basis av de handlingar som uppräknas nedan.

En persons medborgarskap kan visas genom följande giltiga handlingar:

Republiken Finland:

- pass,
- identitetskort utfärdat av polismyndighet.

Schweiziska edsförbundet:

- pass,
- identitetskort,
- befolkningsregisterbevis (livret de famille), där ursprungsorten i Schweiz framgår.

Det kan av grundad anledning antas att en person är medborgare i den anmodade avtalsparten på basis av följande handlingar och bevis:

- en av de handlingar som avses i det föregående stycket vars giltighetstid har löpt ut,
- en handling utfärdad av den anmodade avtalspartens myndigheter med stöd av vilken identiteten av personen i fråga kan verifieras (t.ex. körkort, sjömansbok, militärpass eller någon annan handling utfärdad av försvarsmakten),
- intyg över att personen anmält sig hos en konsulär beskickning eller ett utdrag ur befolkningsregistret,
- någon annan handling utfärdad av den anmodade avtalspartens behöriga myndigheter,
- en fotokopia av en handling som nämns i denna artikel,
- uppgifter om personen i fråga som på behörigt sätt registrerats av förvaltningsmyndigheterna eller de rättsliga myndigheterna,
- ett vittnesmål givet i god tro som upptagits på behörigt sätt av en behörig myndighet,
- nivån på språkkunskaperna hos personen i fråga i det språk han eller hon använder,
- någon annan handling eller uppgift som den anmodade avtalsparten godkänner.

(3) Den begärande avtalsparten ska återta personen på samma villkor, om det i senare kontroller visar sig att personen inte var medborgare i den anmodade avtalsparten när han eller hon avreste från den begärande avtalspartens territorium.

the nationality of the requested Contracting Party.

(2) Paragraph 1 is applicable if the nationality is proven or can be validly assumed on the basis of the documents listed hereafter.

The nationality of the person may be proved by means of the following valid documents:

For the Republic of Finland:

- passport;
- identity card issued by the police authorities.

For the Swiss Confederation:

- passport;
- identity card;
- family record book indicating a place of origin in Switzerland.

The nationality of the person may be validly assumed by one of the following documents:

- any document listed in the previous paragraph which validity has expired;
- a document issued by the authorities of the requested Contracting Party on the basis of which the identity of the person concerned may be established (driving licence, seaman's book, military service book or other document issued by the military forces, etc.);
- a consular registration certificate or an extract from registrar office records;
- another document issued by the competent authority of the requested Contracting Party;
- a photocopy of a document mentioned in this Article;
- informations of the person concerned duly recorded by the administrative or judicial authorities;
- statements of bona fide witnesses duly recorded by a competent authority;
- a linguistic expertise of the language spoken by the person concerned;
- any other document or information that is acceptable to the requested Contracting Party.

(3) The requesting Contracting Party shall readmit this person under the same conditions, if subsequent checks reveal that he or she did not in fact possess the nationality of the requested Contracting Party when he or she left the territory of the requesting Contracting Party.

Artikel 2

(1) Om det av grundad anledning har antagits att den berörda personen är medborgare i den anmodade avtalsparten i enlighet med artikel 1.2 ska den anmodade avtalspartens diplomatiska eller konsulära beskickning utan dröjsmål utfärda ett sådant resedokument som behövs för återsändande av personen i fråga.

(2) Om de handlingar eller bevis på grundval av vilka det ska antas att den berörda personen är medborgare i den anmodade avtalsparten inte godkänns eller om de inte finns tillgängliga, ska den anmodade avtalspartens diplomatiska eller konsulära beskickning snarast möjligt verkställa hörande av personen i fråga, dock senast inom tio (10) vardagar från mottagandet av begäran. Hörandet ordnas av den begärande avtalsparten med den anmodade avtalspartens diplomatiska eller konsulära beskicknings bistånd.

(3) Om det på grundval av hörandet kan verifieras att personen i fråga är medborgare i den anmodade avtalsparten ska den diplomatiska eller konsulära beskickningen inom fem (5) vardagar på begäran av den begärande parten utfärda det resedokument som behövs för återsändande av personen i fråga.

Artikel 3

(1) En framställning om återtagande ska göras skriftligt. De uppgifter som ska ingå i framställningen samt sätten för framställningen ska överenskommas enligt artikel 15.2.

(2) Den anmodade avtalsparten ska besvara en framställning om återtagande så snabbt som möjligt, dock senast inom tio (10) vardagar från mottagandet av framställningen. Denna tidsfrist kan förlängas med fem (5) vardagar i fall som avses i artikel 2.2. Avslag på framställningen om återtagande ska motiveras skriftligen.

(3) Den person som framställningen om återtagande gäller får inte överlåtas innan den anmodade avtalsparten har godkänt återtagandet och den begärande avtalsparten har fått ett meddelande om detta.

(4) Om den berörda personen är i behov av

Article 2

(1) If the nationality is validly assumed in accordance with paragraph 2 Article 1, the diplomatic mission or consular office of the requested Contracting Party shall issue without delay the travel document required for the return of the person concerned.

(2) If the documents submitted to validly assume the nationality are contested, or if no documents are available, the diplomatic mission or consular office of the requested Contracting Party shall conduct a hearing of the person concerned as soon as possible, however, at the latest within ten (10) working days after receipt of the request. The hearing shall be organised by the requesting Contracting Party in consultation with the diplomatic mission or the consular office of the requested Contracting Party.

(3) If, as a result of the hearing conducted, it can be established that the person concerned possesses the nationality of the requested Contracting Party, the diplomatic mission or consular office shall issue, on demand of the requesting Contracting Party within five (5) working days, the travel document required for the return of the person concerned.

Article 3

(1) The request for readmission shall be submitted in writing. The information which is to be contained in the request as well as the modalities for transmitting the request shall be agreed upon in accordance with Article 15 paragraph 2.

(2) The requested Contracting Party shall reply to the readmission request as quickly as possible, at the latest within ten (10) working days from the date of receipt of the request. This time limit may be extended by five (5) working days in the case of Article 2 paragraph 2. The rejection of the submitted readmission request shall be explained in writing.

(3) The person concerned by the readmission request is not to be handed over until readmission has been approved by the re-

sjukvård ska den begärande avtalsparten, om detta är förenligt med personens eget intresse, tillställa uppgifter om behovet av medicinsk eller annan särskild vård eller övervakning eller ambulanstransport.

(5) Den begärande avtalsparten svarar för de transportkostnader som återtagandet föranleder ända till den anmodade avtalspartens gräns.

requested Contracting Party and the requesting Contracting Party has been notified thereof.

(4) If the person concerned is in need of medical care, the requesting Contracting Party shall provide, if this is in the interest of the person concerned, information about the need for special treatment, such as medical or other care, supervision, or transport by ambulance.

(5) The transport costs related to the person's readmission to the border of the requested Contracting Party shall be borne by the requesting Contracting Party.

II – Återtagande av tredjelandsmedborgare

II – Readmission of Third-Country Nationals

Artikel 4

Article 4

(1) Vardera avtalsparten ska på framställning av den andra avtalsparten och utan formaliteter återta till sitt territorium en tredjelandsmedborgare som inte, eller inte längre, uppfyller villkoren för inresa eller vistelse i den begärande avtalspartens territorium, om det har visats eller det finns grundad anledning att anta att personen i fråga har rest in i den begärande avtalspartens territorium efter att ha vistats eller varit bosatt inom den anmodade avtalspartens territorium eller passerat genom det under de sex (6) månader som omedelbart föregick den tidpunkt då den begärande avtalspartens myndigheter upptäckte den berörda personens olagliga inresa eller vistelse.

(2) Artikel 4.1 ska tillämpas om det på grundval av de handlingar och bevis som nämns nedan kan visas eller av grundad anledning antas att en tredjelandsmedborgare har rest in i eller vistats inom den anmodade avtalspartens territorium.

På grundval av följande bevis kan det visas att en tredjelandsmedborgare har rest in i eller vistats inom den anmodade avtalspartens territorium:

- inresestämpel, utresestämpel eller motsvarande anteckningar i äkta, förfälskade eller falska resehandlingar eller i identitetsbevis,
- uppehållstillstånd som löpt ut mindre än tre (3) månader tidigare,

(1) Each Contracting Party shall upon request of the other Contracting Party readmit to its territory without formality a third-country national who does not fulfil or no longer fulfils the requirements for entry or stay applicable to the territory of the requesting Contracting Party, if it is proven or can be validly assumed that this person entered the territory of the requesting Contracting Party after having stayed in, resided on or passed through the territory of the requested Contracting Party during the six (6) months before the authorities of the requesting Contracting Party noted the illegal entry or presence of the person concerned.

(2) Paragraph 1 is applicable, if the entry of a third-country national into the territory of the requested Contracting Party or his or her stay there can be proven or validly assumed, on the basis of a document or evidence listed hereafter.

The entry of a third-country national into the territory of the requested Contracting Party or his or her stay there may be proved by means of one of the following pieces of evidence:

- entry or departure stamp or other equivalent mark affixed in the authentic, forged or false travel documents or identity papers;
- any residence permit which expired less than three (3) months ago;

- visum som löpt ut mindre än tre (3) månader tidigare,

- personlig resebiljett.

På grundval av i synnerhet följande handlingar och anteckningar finns det grundad anledning att anta att en tredjelandsmedborgare har rest in i eller vistats inom den anmodade avtalspartens territorium:

- uppehållstillstånd som löpt ut mer än tre (3) månader tidigare,

- en handling utfärdad av den anmodade avtalspartens behöriga myndigheter på grundval av vilken den berörda personens identitet kan verifieras, såsom i synnerhet körkort, sjömansbok eller skjutvapentillstånd,

- en fotokopia av en handling som nämns i denna artikel,

- fingeravtryck av den berörda personen som den anmodade avtalsparten tidigare har tagit,

- handlingar som hänför sig till användning av ett fordon som är registrerat i den anmodade avtalsparten,

- resebiljetter,

- besökskort hos läkare, tandläkare eller motsvarande,

- verifikat på valutaväxling,

- kort som ger tillträde till offentliga eller privata institutioner,

- verifikat på betalda hotellräkningar, läkarräkningar eller andra tjänster,

- kvitton på inköp,

- brev som den berörda personen har skrivit då han eller hon vistats inom den anmodade avtalspartens territorium,

- utlåtanden av statstjänstemän eller av andra personer,

- den berörda personens konsekventa och tillräckligt exakta utredningar som innehåller uppgifter som på ett opartiskt sätt kan verifieras och som kan kontrolleras av den anmodade avtalsparten,

- verifierbara uppgifter som påvisar att den berörda personen har använt sig av en resebyrås eller ett transportföretags tjänster,

- någon annan handling eller uppgift som den anmodade avtalsparten godkänner.

(3) Vardera avtalsparten ska på den andra avtalspartens begäran och utan formaliteter återta en tredjelandsmedborgare som inte, eller inte längre, uppfyller villkoren för inresa eller vistelse i den begärande avtalspartens

- visa which expired less than three (3) months ago;

- personal travel ticket.

The entry of a third-country national into the territory of the requested Contracting Party or his or her stay there may be validly assumed in particular by one of the following documents and indications:

- any residence permit which expired more than three (3) months ago;

- a document issued by the competent authority of the requested Contracting Party on the basis of which the identity of the person concerned may be established, such as in particular driving licence, seaman's book or firearms licence;

- a photocopy of a document mentioned in this Article;

- fingerprints of the person concerned taken by the requested Contracting Party at an earlier date;

- documents of the use of any vehicles that are registered on the territory of the requested Contracting Party;

- travel tickets;

- appointment cards for doctors, dentists, etc.;

- receipts of currency exchanges;

- cards providing access to public and private institutions;

- proof of payment for hotel, medical or other services etc;

- sales checks;

- correspondence written by the person concerned while staying in the territory of the requested Contracting Party;

- statements made by state officials and other persons;

- consistent and sufficiently precise explanations made by the person concerned, containing objectively verifiable information which can be checked by the requested Contracting Party;

- verifiable information proving that the person concerned has used the services of a travel agency or a carrier;

- any other document or information that is acceptable to the requested Contracting Party.

(3) Each Contracting Party shall upon request of the other Contracting Party readmit without formality a third-country national

område, om den berörda personen innehar ett giltigt visum eller uppehållstillstånd utfärdat av den anmodade avtalsparten.

(4) Framställningen om återtagande ska göras till en behörig myndighet hos den anmodade avtalsparten inom sex (6) månader från den dagen då den begärande avtalspartens myndigheter upptäckte att personen i fråga inrest eller vistas olagligt i landet.

(5) Den begärande avtalsparten ska återta personen i fråga till sitt territorium, om det i kontroller efter att personen återtagits till den anmodade avtalspartens territorium framkommer att personen inte uppfyllde de krav som ställts i denna artikel då han eller hon reste ut ur den begärande avtalspartens territorium.

Artikel 5

Den skyldighet i fråga om återtagande som fastställs i artikel 4 tillämpas inte på

- en tredjelandsmedborgare som innehar ett visum eller ett uppehållstillstånd beviljat av den begärande avtalsparten, förutom när personen innehar ett giltigt visum eller uppehållstillstånd beviljat av den anmodade avtalsparten vars giltighetstid går ut senare,

- en tredjelandsmedborgare eller en person som den begärande avtalsparten har tillerkänt flyktingstatus enligt Genèvekonventionen av den 28 juli 1951 angående flyktingars rättsliga ställning i dess lydelse enligt New Yorkprotokollet av den 31 januari 1967 eller status som statslös person enligt New Yorkkonventionen av den 28 september 1954 angående statslösa personers rättsliga ställning,

- en tredjelandsmedborgare som den anmodade avtalsparten har återsänt till ursprungslandet eller till ett tredjeland, om han eller hon inte inreste i den begärande avtalspartens territorium efter att ha inrest i, passerat genom eller vistats i den anmodade partens territorium efter återsändandet,

- en tredjelandsmedborgare som endast rest igenom någon av den anmodade avtalspartens internationella flygplatser.

who does not fulfil or no longer fulfils the requirements for entry or stay applicable to the territory of the requesting Contracting Party, if this person holds a valid visa or a residence permit of any kind, issued by the requested Contracting Party.

(4) The readmission request shall be submitted to the competent authority of the requested Contracting Party within six (6) months from the date when the authorities of the requesting Contracting Party noted the illegal entry or presence of the person concerned.

(5) The requesting Contracting Party shall readmit this person to its territory when subsequent checks to his or her readmission to the territory of the requested Contracting Party reveal that he or she has not fulfilled the conditions provided for in this Article at the moment of his or her departure from the territory of the requesting Contracting Party.

Article 5

The readmission obligation pursuant to Article 4 shall not apply in respect of:

- a third-country national who is the holder of a visa or a residence permit issued by the requesting Contracting Party, unless the requested Contracting Party has issued a valid visa or a residence permit which expires last;

- a third-country national or a person whom the requesting Contracting Party has either recognised as a refugee, in accordance with the Geneva Convention of 28 July 1951 relating to the Status of Refugees as amended by the New York Protocol of 31 January 1967, or as stateless person in accordance with the New York Convention relating to the Status of Stateless Persons of 28 September 1954;

- a third-country national who has been removed by the requested Contracting Party to his or her country of origin or to a third country, unless he or she entered the territory of the requesting Contracting Party after having entered, passed through or stayed in the territory of the requested Contracting Party following removal;

- a third-country national who has only been in airside transit via an international airport of the requested Contracting Party.

Artikel 6

(1) En framställning om återtagande ska göras skriftligen. De uppgifter som ska ingå i framställningen samt sätten för framställningen ska överenskommas enligt artikel 15.2.

(2) Om den berörda personen är i behov av sjukvård ska den begärande avtalsparten, om detta är förenligt med personens eget intresse, tillställa uppgifter om behovet av medicinsk eller annan särskild vård eller övervakning eller ambulanstransport.

(3) Den anmodade avtalsparten ska besvara en framställning om återtagande så snabbt som möjligt, dock senast inom tio (10) vardagar från mottagandet av framställningen. Avslag på framställningen om återtagande ska motiveras skriftligen.

(4) Personen som framställningen om återtagande gäller får inte överlätas innan den anmodade avtalsparten har godkänt återtagandet och den begärande avtalsparten har fått ett meddelande om detta. Ett godkännande av ett återtagande är i kraft i trettio (30) dagar. Denna tidsfrist kan förlängas på grund av tekniska eller rättsliga hinder.

(5) Den begärande avtalsparten ska svara för transportkostnaderna för den person som återtas ända till den anmodade avtalspartens gräns.

III - Transitering

Artikel 7

(1) Vardera avtalsparten ska på den andra avtalspartens begäran tillåta transitering genom sitt territorium av en sådan tredjelandsmedborgare som den begärande avtalsparten har avlägsnat ur landet eller beträffande vilken den begärande avtalsparten har nekat inresa. Transiteringen ska ske med flyg.

(2) Den begärande avtalsparten svarar för tredjelandsmedborgarens resa till destinationslandet till fullt belopp och återtar personen i fråga, om resan av någon anledning av-

Article 6

(1) The request for readmission shall be submitted in writing. The information which is to be contained in the readmission request as well as the modalities for transmitting the request shall be agreed upon in accordance with Article 15 paragraph 2.

(2) If the person concerned is in need of medical care, the requesting Contracting Party shall provide, if this is in the interest of the person concerned, information about the need for special treatment, such as medical or other care, supervision, or transport by ambulance.

(3) The requested Contracting Party shall reply to the readmission request as quickly as possible, at the latest within ten (10) working days from the date of receipt of the request. The rejection of the submitted readmission request shall be explained in writing.

(4) The person concerned by the readmission request is not to be handed over until readmission has been approved by the requested Contracting Party and the requesting Contracting Party has been notified thereof. The acceptance of readmission is valid for thirty (30) days. This time-limit may be extended due to technical or legal obstacles.

(5) The transport costs of the person concerned to the border of the requested Contracting Party shall be borne by the requesting Contracting Party.

III – Transit

Article 7

(1) Each Contracting Party shall upon request of the other Contracting Party permit the transit through its territory of a third-country national who is subject to removal or has been refused entry by the requesting Contracting Party. The transit shall be conducted by air.

(2) The requesting Contracting Party assumes full responsibility for the entire journey of a third-country national to the country of destination and shall readmit such a person

bryts eller personen vägras inresa i destinationslandet.

(3) Den begärande avtalsparten ska meddela den anmodade avtalsparten om personen som transiterar ska ha representanter för myndigheter som ledsagare. Den anmodade avtalsparten kan

- själv ordna en ledsagare, varvid den begärande avtalsparten ersätter de kostnader som uppstår av detta,
- ordna en ledsagare i samråd med den begärande avtalsparten, eller
- befullmäktiga den begärande avtalsparten att ordna en ledsagare på sitt eget territorium.

Artikel 8

En framställning om tillstånd för transitering på grund av avlägsnande ur landet eller på grund av att inresa vägrats ska översändas direkt mellan de behöriga myndigheterna i enlighet med de villkor som ska överenskommas i enlighet med artikel 15.2.

Artikel 9

(1) Om transiteringen sker med poliseskort, ska de ledsagare som den begärande avtalsparten ordnat vara civilklädda och obebäpnade och ha med sig ett transiteringstillstånd.

(2) De ledsagare som den begärande avtalsparten ordnat och som verkställer en transitering i enlighet med detta avtal inom den anmodade avtalspartens territorium ska när som helst kunna bestyrka sin identitet, beskaffenheten på sitt uppdrag samt sin tjänsteställning genom att uppvisa ett transiteringstillstånd som den anmodade avtalsparten beviljat.

(3) Under transiteringen svarar ledsagarna för övervakningen av tredjelandsmedborgaren och säkerställer att personen i fråga stiger ombord på flygplanet. Avtalsparterna beviljar den andra avtalspartens ledsagare som företrädar myndigheter och som verkställer uppdrag i enlighet med detta avtal samma skydd och stöd som de skulle bevilja sina egna tjänstemän. Ledsagarna verkställer sitt uppdrag under den anmodade avtalspartens behöriga myndigheters bestämmanderätt.

if, for any reason, the journey cannot be continued or his or her entry to the country of destination is not admitted.

(3) The requesting Contracting Party must inform the requested Contracting Party, whether the transiting person is to be accompanied by escorting officers. The requested Contracting Party may:

- provide the escort itself, in which case the incurred costs are to be reimbursed by the requesting Contracting Party;
- provide the escort in cooperation with the requesting Contracting Party;
- authorise the requesting Contracting Party to provide an escort on its territory.

Article 8

The request for a transit authorisation for removal purposes or following a refusal of entry shall be directly transmitted from one competent authority to the other under the conditions to be agreed upon in accordance with Article 15 paragraph 2.

Article 9

(1) If transit is conducted under police escort, the escorting officers of the requesting Contracting Party shall be in plain-clothes, unarmed and provided with a transit authorisation.

(2) The escorting officers of the requesting Contracting Party, who on the basis of this Agreement are carrying out the transit on the territory of the requested Contracting Party, must at all times be able to prove their identity, the nature of their mission and their official position, by showing the transit authorisation issued by the requested Contracting Party.

(3) During transit the escorting officers are responsible for the surveillance of the third-country national and ensure that the said person boards the airplane. The Contracting Parties shall grant the same protection and assistance to the escorting officers of the other Party who are performing their duties in accordance with this Agreement as they would grant their own officers. The escorting offi-

(4) Den anmodade avtalsparten får vid behov åta sig ansvaret för övervakningen av tredjelandsmedborgaren och säkerställandet av att han eller hon stiger ombord på flygplanet.

(5) Den begärande avtalsparten ska vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att tredjelandsmedborgaren transiterar så snabbt som möjligt genom den anmodade avtalspartens flygplats.

(6) Avtalsparterna utbyter sinsemellan alla uppgifter som de har till sitt förfogande om alla händelser som hänför sig till transiteringar.

cers carry out their mission under the authority of the competent authorities of the requested Contracting Party.

(4) If necessary, the requested Contracting Party may take over the responsibility for the surveillance of the third-country national and the boarding of the airplane.

(5) The requesting Contracting Party must take all necessary steps to ensure that the third-country national transits through the airport of the requested Contracting Party as quickly as possible.

(6) The Contracting Parties shall exchange all information at their disposal on all incidents related to transit.

Artikel 10

Om en person som avlägsnats ur landet eller en person vars inresa i landet har nekats inte tillåts stiga ombord på ett flygplan i samband med transitering, eller en ombordstigning inte är möjlig, ska den begärande parten återta personen i fråga omedelbart, inom tjugofyra (24) timmar från ankomsten till flygplatsen.

Article 10

If during transit the person subject to a removal or to a refused entry is denied boarding or, if boarding is impossible, the requesting Contracting Party shall take back this person immediately or within twenty-four (24) hours at the most after arrival at the airport.

Artikel 11

(1) På ledsagare som representerar myndigheter tillämpas inom den anmodade avtalspartens territorium denna avtalsparts nationella lagstiftning.

(2) På ledsagare som avses i artikel 11.1 tillämpas dock de bestämmelser som i deras eget land tillämpas på tjänstemän.

Article 11

(1) While in the territory of the requested Contracting Party the escorting officers shall be subject to the national law of that Contracting Party.

(2) However, escorting officers referred to in paragraph 1 remain subject to the provisions prevailing in their own country related to service regulations.

Artikel 12

Transitering vid avlägsnande ur landet eller vid nekad inresa får vägras särskilt i följande fall:

- Tredjelandsmedborgaren hotas i destinationslandet av dödsstraff, tortyr eller annan omänsklig eller förnedrande behandling eller straff eller riskerar bli förföljd på grund av sin ras, religion, nationalitet, tillhörighet till viss samhällsgrupp eller politiska åskådning.

Article 12

Transit for removal purposes or following a refusal of entry may, in particular, be denied:

- if in the country of destination the third-country national risks being subject to death penalty, torture or other inhuman or degrading treatment or punishment or persecuted for reasons of race, religion, nationality, membership of a particular social group or political opinion;

- Tredjelandsmedborgaren hotas i destinationslandet av åtal eller dom för brott som han eller hon har begått före transiteringen.
- Tredjelandsmedborgaren utgör ett hot mot den anmodade avtalspartens nationella säkerhet, allmänna ordning eller folkhälsa.

- if in the country of destination the third-country national risks being accused of or sentenced for criminal acts committed before transit;
- if the third country national represents a threat to the national security, public order or health of the requested Contracting Party.

Artikel 13

Den begärande avtalsparten ansvarar för transiteringskostnaderna till destinationslandets gräns samt för kostnaderna för ett eventuellt återsändande.

Article 13

The costs of transit as far as the border of the country of destination as well as the costs arising from a possible return shall be borne by the requesting Contracting Party.

IV - Uppgiftsskydd

IV – Data Protection

Artikel 14

(1) Genomförandet av detta avtal förutsätter att personuppgifter meddelas i samband med återsändandet. De uppgifter som meddelats får gälla endast följande:

- a) personuppgifter om den person som ska återtas och vid behov om personens familjemedlemmar (efternamn, förnamn, tidigare namn, smeknamn, pseudonymer, antagna namn, födelsestid och födelseort, kön samt nuvarande och eventuell tidigare nationalitet),
- b) identitetskort eller pass,
- c) övriga uppgifter som behövs för att identifiera personen som ska återtas,
- d) anhalter och färdväg samt
- e) uppgifter om behov av medicinsk eller annan särskild vård eller övervakning eller ambulanstransport, om den berörda personen är i behov av sjukvård och om detta är förenligt med personens eget intresse.

(2) Personuppgifter får endast behandlas av sådana behöriga myndigheter som är ansvariga för genomförandet av detta avtal och endast för ändamål som hänför sig till detta avtal. Den avtalspart som meddelar uppgifter ska säkerställa att uppgifterna är felfria och nödvändiga och att de inte överskrider kraven för det ändamål för vilket de meddelas. Om uppgifterna är oriktiga eller de har meddelats lagstridigt, ska den mottagande avtalsparten omedelbart informeras och den ska korrigera

Article 14

(1) Personal data communicated in relation to the readmission of persons shall be necessary for implementing this agreement and may only concern the following:

- a) particulars of the person to be readmitted and, where necessary, of the members of the person's family (surname, forename, any previous names, nicknames or pseudonyms, aliases, date and place of birth, sex, current and any previous nationality);
- b) identity card or passport,
- c) other details which are needed to identify the person to be readmitted,
- d) stopovers and itineraries as well as
- e) if the person concerned is in need of medical care and if this is in the interest of the person concerned, information about the need for special treatment, such as medical or other care, supervision, or transport by ambulance.

(2) Personal data may only be processed by the competent authorities responsible for implementing this Agreement and only for the purposes for this Agreement. The Contracting Party communicating the data shall ensure that it is accurate, necessary and does not exceed the requirements of the purposes for which it is communicated. If the data is inaccurate or has been communicated illegally, the recipient Contracting Party shall be

eller förstöra uppgifterna. Den avtalspart som meddelar uppgifterna ska ge sitt skriftliga förhandstillstånd innan uppgifterna får meddelas vidare till andra organ. Personuppgifterna får endast bevaras så länge som de behövs för det ändamål för vilket de har meddelats.

(3) Vardera avtalsparten ska på begäran informera den andra avtalsparten om användningen av uppgifterna och om de resultat som uppnåtts vid användningen.

(4) Vardera avtalspartens nationella dataskyddslagstiftning ska tillämpas vid behandling av personuppgifter och i fråga om de registrerades rättigheter. De nationella datatillsynsmyndigheterna ska övervaka behandlingen av personuppgifter i enlighet med den nationella lagstiftningen.

V – Allmänna bestämmelser och slutbestämmelser

Artikel 15

(1) Avtalsparternas behöriga myndigheter ska samarbeta och konsultera varandra vid behov vid genomförandet och tillämpandet av detta avtal.

(2) Avtalsparternas behöriga myndigheter får inom gränserna för sina befogenheter avtala om frågor som gäller genomförandet av detta avtal.

(3) Avtalsparternas behöriga myndigheter ska i nära samarbete arbeta för att förenkla behandlingen av ersättningsyrkanden. Avtalsparterna ska i synnerhet utbyta alla tillgängliga uppgifter som gäller skadefall i enlighet med denna artikel.

(4) Vardera avtalsparten får begära att sakkunniga som företräder de behöriga ministerierna i båda avtalsparterna sammankallas för att lösa frågor som gäller genomförandet och tillämpningen av detta avtal.

Artikel 16

(1) Avtalsparterna ska på diplomatisk väg

informed of this immediately and shall correct or destroy the data. The communicating Contracting Party must give its written consent before the data can be further communicated to other bodies. Communicated personal data shall only be stored for as long as it is required for the purposes for which it was communicated.

(3) Each Contracting Party shall inform the other Contracting Party upon request about the use of the data and the results obtained thereby.

(4) The national law on data protection of each Contracting Party shall remain applicable to the processing of personal data and the rights of the data subjects. The national data protection authorities shall supervise the processing of personal data in accordance with national law.

V – General and Final Provisions

Article 15

(1) The competent authorities of the Contracting Parties shall cooperate and consult each other as far as necessary in the implementation and the application of this Agreement.

(2) The competent ministries of the Contracting Parties may agree within their competences on issues relating to the implementation of this Agreement.

(3) The competent authorities of the Contracting Parties work closely together in order to simplify the settlement of claims for compensation. In particular, they exchange all information at their disposal on cases of damage in compliance with this Article.

(4) Each Contracting Party may request the convocation of a meeting of experts of both competent ministries for the clarification of any questions arising in the implementation and the application of this Agreement.

Article 16

(1) Within thirty (30) days after the date of

inom trettio (30) dagar från undertecknandet av avtalet meddela varandra uppgifterna om de behöriga myndigheter som ansvarar för genomförandet av detta avtal.

(2) Avtalsparterna ska omedelbart på diplomatisk väg meddela varandra om ändringar i de uppgifter som avses i artikel 16.1.

Artikel 17

Detta avtal påverkar inte avtalsparternas skyldigheter som följer av följande avtal:

- Genèvekonventionen av den 28 juli 1951 angående flyktingars rättsliga ställning, i dess lydelse enligt New York-protokollet av den 31 januari 1967,
- överenskommelser om skydd för de mänskliga rättigheterna som avtalsparterna ratificerat,
- internationella utlämningsavtal, samt
- Schengenregelverket och dess utvecklingsskeden i enlighet med vad som bestäms i avtalet av den 26 oktober 2004 mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket.

Artikel 18

(1) Detta avtal träder i kraft trettio (30) dagar efter den dag då det senare av de meddelanden har mottagits genom vilket avtalsparterna på diplomatisk väg meddelar varandra att de interna åtgärder som krävs för att avtalet ska träda i kraft har slutförts.

(2) Detta avtal ska gälla tills vidare. Vardera avtalsparten får säga upp detta avtal när som helst genom att tre (3) månader tidigare på diplomatisk väg skriftligen meddela om detta.

Artikel 19

(1) Vardera avtalsparten får tillfälligt upphäva tillämpningen av detta avtal, med undantag av artikel 1, om ett vägande skäl, så-

signature the Contracting Parties shall through diplomatic channels notify each other of the competent authorities responsible for the implementation of this Agreement.

(2) The Contracting Parties shall immediately notify each other of any changes related to paragraph 1 of this Article through diplomatic channels.

Article 17

This Agreement does not affect the obligations of the Contracting Parties arising from:

- the Geneva Convention of 28 July 1951 relating to the Status of Refugees as amended by the New York Protocol of 31 January 1967;
- the conventions ratified by the Contracting Parties for the protection of human rights;
- international conventions on extradition and
- the Schengen acquis and its developments, according to the Agreement between the European Union, the European Community and the Swiss Confederation on the Swiss Confederation's association with the implementation, application and development of the Schengen acquis, signed on 26 October 2004

Article 18

(1) This Agreement shall enter into force thirty (30) days after the last notification, by which a Contracting Party informs the other, through diplomatic channels, of the completion of its relevant internal procedures.

(2) This Agreement is concluded for an indefinite period. Each Contracting Party may terminate this Agreement at any time upon a three (3) months prior written notice through diplomatic channels.

Article 19

(1) Each Contracting Party may suspend this Agreement, with the exception of Article 1, for important reasons, namely in order to

som skyddet av den nationella säkerheten, den allmänna ordningen eller folkhälsan det kräver. Den andra avtalsparten ska på diplomatisk väg omedelbart meddelas om suspensionen. Avtalsparterna ska utan dröjsmål meddela varandra på diplomatisk väg om återtagande av en sådan åtgärd.

(2) Upphävandet träder i kraft den första dagen i den månad som följer efter månaden för mottagande av den andra avtalspartens meddelande.

Till bekräftelse härpå har undertecknade, därtill vederbörligen bemyndigade, undertecknat detta avtal.

Upprättat i Helsingfors den 30 mars 2009 i två original på finska, tyska och engelska. Om tolkningarna av avtalet avviker från varandra ska den engelska texten gälla.

protect national security, public order or public health. The suspension must be communicated through diplomatic channels to the other Contracting Party immediately. The Contracting Parties shall notify each other of the cancellation of any such measure without delay through diplomatic channels.

(2) Suspension shall become effective on the first day of the month following receipt of the notification by the other Contracting Party.

In witness whereof the undersigned, being duly authorised thereto, have signed this Agreement.

Done at Helsinki on 30 March 2009 in two originals in the Finnish, German and English languages. In case of divergence in the interpretation of this Agreement the English version shall prevail.

För Republiken Finland

För Schweiziska edsförbundet

For the Republic of Finland

For the Swiss Confederation